



TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 18 / CEF / 4.02.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEF\18CEF\

Fitxer 18CEF1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 18, dimecres 4 de febrer de 2026

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 18 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernàndez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Ivana Martínez Valverde, Susana Martínez Heredia, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Toni Castellà i Clavé, Jordi Munell i Garcia i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernàndez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Javier Ramírez Gutiérrez, pel G. P. de VOX en Catalunya; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Economia i Finances amb la consellera d'Economia i Finances sobre el nou model de finançament autonòmic que es presentarà al Consell de Política Fiscal i Financera el 14 de gener de 2026 (tram. 355-00172/15). Consellera, Departament d'Economia i Finances. Sessió informativa.
2. Sol·licitud de compareixença de Jordi Manent, coordinador de la Fundació Vincle, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'informe "D'un estat no equitatiu i de la identitat productiva de Catalunya" (tram. 356-01255/15). Toni Castellà i Clavé, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença d'Antoni Abad, president de femVallès, davant la Comissió d'Economia i Finances perquè exposi l'informe "Regions: Motor de Catalunya. 111 vectors de regionalització del país" (tram. 356-01256/15). Toni Castellà i Clavé, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença d'Isidre Fainé i Casas, president de la Fundació "la Caixa", davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre el projecte de futur de la Fundació (tram. 356-01346/15). Toni Castellà i Clavé, Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Sol·licitud de compareixença del secretari de Governos Locals i Relacions amb l'Aran davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre l'Avantprojecte de llei de finances locals (tram. 356-01347/15).o David Cid Colomer, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
6. Sol·licitud de compareixença de la directora general de Pressupostos davant la Comissió d'Economia i Finances perquè informi sobre el contingut i l'execució del Pla econòmic i financer 2025-2026 (tram. 356-01370/15). Míriam Casanova Domènech, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
7. Proposta de resolució sobre el repartiment del fons de l'herència intestada dels germans Joan i Francesc Anlló (tram. 250-00841/15). Grup Parlamentari de Junts, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació

de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 339, 48).

8. Proposta de resolució sobre la inflació i la pujada de preus (tram. 250-00917/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 370, 25).

9. Proposta de resolució sobre l'accessibilitat de la informació tributària (tram. 250-00924/15). Grup Parlamentari de Junts, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la Proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 370, 36; esmenes: BOPC 401, 65).

El president

Bona tarda a tots i a totes, diputats, diputades, públic que ens acompanya, companys del Departament i, en especial, a l'honorable consellera senyora Alícia Romero i al secretari general senyor Juli Fernández que, com molt bé saben i han estat informats en temps i forma.

Sessió informativa de la Comissió d'Economia i Finances amb la consellera d'Economia i Finances sobre el nou model de finançament autonòmic que es presentarà al Consell de Política Fiscal i Financera el 14 de gener de 2026

355-00172/15

El primer punt de l'ordre del dia d'aquesta comissió d'Economia i Finances no és cap altre que la compareixença per explicar el nou model de finançament autonòmic. Com també se'ls ha informat, la consellera disposarà d'un màxim d'una hora per dur a terme l'explicació del seu punt. *(La consellera intervé sense fer ús del micròfon.)* I els grups tindran cinc minuts per respondre en tant que si fós una hora deixariem al marge de fins a sis, però en principi que comptin amb cinc minuts per grup per donar resposta i, finalment, clouria un altre cop la consellera. I llavors continuariem i procediríem amb l'ordre del dia establert en la comissió. Per tant, sense cap més preàmbul, li dono la paraula a la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Moltes gràcies, president! Molt bona tarda a tots i a totes. Em sento com a casa meva. La comissió d'Economia és una mica casa meva i em fa il·lusió tornar-hi i també venir a explicar aquesta proposta de finançament autonòmic que es va presentar ara fa unes setmanes al Consell de Política Fiscal i Financera.

No estaré una hora, no patiu, intentaré ser més breu, entre altres coses perquè crec que n'hem parlat ja en algunes sessions plenàries, a l'hemicicle i perquè és veritat que hem tingut oportunitat de conèixer el contingut d'aquest model. Però bé, crec que sí que és interessant que puguem destacar aquells elements més rellevants del que és aquesta proposta i, per tant, que puguem també obrir una conversa – m'agrada més dir– amb tots els grups parlamentaris i que puguem contrastar opinions en aquest sentit.

Com bé saben, el darrer model de finançament aprovat i vigent actualment és el de 2009, un model que també va ser llarg de negociar i que, finalment, es va poder aprovar l'any 2009. Els models de finançament tenen una vigència de cinc anys, per tant, va caducar l'any 2013, perquè va estar vigent cinc anys, el 2009, 10, 11, 12 i 13, i per tant, el 14 ja hauríem d'haver comptat amb un nou model de finançament. Per tant, dotze anys amb un model caducat, dotze anys a l'espera de tenir una nova proposta.

Què ha passat en aquests dotze anys? Doncs el que ha passat és que s'han fet grups de treball, grups d'experts, diverses comissions de treball en què fins i tot en alguns casos amb el president Rajoy, les comunitats autònomes van poder proposar un membre expert per poder analitzar quines eren les virtuts i les mancances del model del 2009 per plantejar un futur. I els haig de dir, per si no ho recorden alguns, que aquella proposta no va incorporar cap nom del Govern català perquè en aquell moment es va decidir no enviar cap nom. És a dir, que moltes vegades nosaltres també no hem estat ajudant o impulsant, o fins i tot liderant, com ha estat sempre a Catalunya, les noves propostes de model de finançament.

El cas és que aquelles diferents comissions d'experts que s'han fet van acabar, és veritat, amb documents que no ens van portar a noves propostes, malgrat que és veritat que alguns anys el Govern d'Espanya tenia majoria absoluta. En el cas del Partit Popular va tenir quatre anys majoria absoluta i, com dic, amb treballs fets per

part d'experts, no es va portar una proposta al Congrés dels Diputats que es pogués aprovar.

Per tant, dotze anys d'un model caducat i dotze anys d'un model que tothom ha reconegut, diferents experts, des de l'IVIE al País Valencià fins a Fedea i molts altres, que és un model que cada vegada que passa més temps es tergiversa més els resultats, acaba sent més desigual i més injust per a les comunitats autònomes. Una desigualtat que es fa palesa en què la distància entre la comunitat autònoma que més rep i menys rep amb aquest model de finançament té una diferència de 1.500 euros, és a dir, per habitant. Això vol dir que la que més rep rep 1.500 euros més que la que menys rep i, per tant, això genera una desigualtat absoluta. Ho he dit altres vegades, per no posar Catalunya pel mig, la comunitat d'Extremadura o un nen de la comunitat d'Extremadura rep 1.000 euros més que un nen de la Comunitat de Múrcia. És a dir, ja entre dues comunitats hi ha una diferència de 1.000, però entre la que més i la que menys, de 1.500.

Per tant, és un model desigual que en el cas de continuar vigent, encara generaria més desigualtat. Encara s'aniria desajustant més perquè els

Fitxer 18CEF2

fons que es van incorporar a darrera hora en aquest model tergiversen els resultats. I, per tant, és obvi i és evident –i això ho han reconegut o ho reconeixen tots els experts– que és un model que cal revisar. Jo també vull ser honesta i sincera, i crec que, en fi, em coneixeu tots els que sou aquí. Els socialistes sempre, és veritat, hem treballat amb els temes de finançament. Crec que, en general, a Catalunya tots els partits hem treballat en temes de finançament, tots hem tingut grups d'experts, per això sempre Catalunya ha liderat noves propostes. I en la investidura del president Illa un dels temes que es van posar sobre la taula per part dels nostres, després, doncs socis d'investidura, en aquest cas concret, Esquerra Republicana, era incorporar, no?, treballar per tenir un nou model de finançament. En aquest acord apareixien uns principis, un esquema, una estructura d'un model de finançament que a nosaltres ens ha servit de base per treballar amb el Govern d'Espanya i que el

Govern d'Espanya, quan presentés aquest model, reflectís al màxim aquella proposta que es va treballar amb Esquerra Republicana i amb el PSC.

Per tant, el Govern de la Generalitat va prendre aquell acord, el va treballar, l'ha treballat amb el Govern d'Espanya molts mesos. Perquè sempre he dit –i, si no, ho recordo– que la primera reunió que jo faig amb la vicepresidenta Montero va ser el 12 de setembre del 2024, un mes després de prendre possessió com a consellera. Vaig estar a Madrid amb ella i les dues ens vam conjurar a treballar intensament per tenir una nova proposta de model de finançament. Per tant, amb aquella base, amb aquella estructura, amb aquell esquema pactat amb Esquerra Republicana, hem estat treballant doncs més d'un any per tenir una proposta que plantegés un model doncs més transparent, més just, més igualitari, més modern i, sobretot, que tractés les comunitats autònomes com a adultes, eh?, i, per tant, que canviés el paradigma i aquest model no es basés en la despesa sinó en l'ingrés i, per tant, en la corresponsabilitat fiscal amb aquesta majoria d'edat que hem assumit les comunitats autònomes.

És evident que qualsevol proposta que es posa sobre la taula dona marge per a la millora, dona marge perquè se'n parli, perquè puguem discrepar, perquè puguem coincidir. Però nosaltres del que estem realment satisfets és de que aquesta proposta s'hagi posat sobre la taula. Hi insisteixo, feia dotze anys que cap govern la posava, i em sembla que és d'una valentia important, sobretot quan les comunitats autònomes diem per activa i per passiva que estem infrafinançades, i no només ho diu Catalunya, ho diuen majoritàriament totes. És veritat que unes més que altres, però sí que és cert que aquest debat –i jo l'he escoltat al Consell de Política Fiscal i Financera amb relació a que les comunitats autònomes estan infrafinançades, necessiten un nou model– doncs s'ha fet constantment, i, degut a que doncs no hi ha hagut cap altre govern que l'hagi posat sobre la taula, doncs, finalment, la vicepresidenta Montero ens l'ha presentat.

Aquest nou model, a grans termes, el que fa, és veritat, és canviar el paradigma i basar el model no en la despesa, sinó en l'ingrés, és a dir, no en la despesa a través d'unes transferències que fa l'Estat a les comunitats autònomes per finançar les competències homogènies –per tant, jo gasto i vostè em fa la transferència amb

relació a aquesta despesa—, sinó que basem aquest model en l'ingrés, eh? És a dir, generem una cistella de tributs; a aquesta cistella de tributs hi incorporem aquells recursos, aquells ingressos que corresponen a la despesa que ha de fer la comunitat autònoma per a aquestes competències homogènies i, a partir d'aquí, per tant, les comunitats tenim una corresponsabilitat fiscal amb relació a aquests impostos que posem a la cistella. Per què? Perquè avui en dia, per exemple, doncs estem en una situació econòmica molt positiva, els nostres ingressos creixen de manera important, tant l'IRPF, com l'IVA, com l'impost de transmissions patrimonials o successions, però això pot canviar. Si veieu i analitzeu, no?, doncs l'execució dels últims vint anys de diferents impostos, es veu com això fluctua a vegades també en funció de la conjuntura econòmica.

Per tant, vol dir que també ens haurem de fer corresponsables les comunitats autònomes d'aquesta fluctuació. I, per tant, nosaltres, que tenim voluntat i capacitat d'autogovern, doncs volem assumir aquesta corresponsabilitat fiscal i que no se'ns transfereixin uns recursos, sinó que nosaltres puguem gestionar aquesta participació amb uns impostos determinats que fixem amb una cistella de tributs. En aquest cas, doncs hem negociat o el que s'ha plantejat és un augment de la cessió de l'IRPF del cinquanta al cinquanta-cinc; de l'IVA del cinquanta al cinquanta-sis i mig; de l'IVA pimes del cinquanta-sis i mig, i s'incorpora el cent per cent d'alguns impostos que ja existien i d'altres que incorporen, sobretot que incorporem impostos cedits, que també són importants per a les comunitats autònomes. Amb aquesta cistella de tributs, que és el que cada comunitat gestiona per a aquestes competències homogènies, la resta, òbviament, és el que es queda l'Estat per gestionar les competències que desenvolupa i que gestiona en cada un dels territoris, òbviament, no? Per tant, és important aquest canvi de paradigma d'una cistella de tributs on s'augmenta la nostra participació, i, amb aquesta participació i amb aquests recursos, gestioneu les competències homogènies. Cadascú les gestiona en el seu territori. Aquest, per nosaltres, és un element important.

Jo també vull dir que amb aquesta participació i aquesta cessió que se'ns fa de la participació en alguns impostos les comunitats passem a gestionar més del cinquanta per cent dels ingressos dels dos impostos més importants que hi ha al país, que són IVA i IRPF. Això és la primera vegada que passa, perquè estàvem al

cinquanta –ara superem això. I crec que aquest també és un element que cal doncs també destacar.

Un altre element molt important que nosaltres hem treballat, aquest de la corresponsabilitat fiscal i de tractar les comunitats autònomes des d'un punt de vista madur, basant-nos en l'ingrés. Un altre element molt important també era el principi de suficiència financera, és a dir, que hi haguessin suficients recursos per poder doncs finançar la despesa que desenvolupem amb les competències homogènies, que sabeu que sempre ens referim a educació, a salut i, bàsicament, drets socials, que és dependència. Són aquestes tres. Aquí era important que el Govern d'Espanya fes una aposta valenta posant-hi recursos. L'any 2009 el Govern d'Espanya va posar 12.500 milions d'euros en dos anys –ho va diferir, eh?, ho va posar en dos anys–, i aquest any era important, en aquesta proposta, que hi haguessin més recursos. Des dels inicis de la negociació, nosaltres ens arriscàvem a dir que a partir de 17.000, 18.000 milions podríem estar satisfets, perquè si comptem aquests 12.500 i li sumem doncs l'IPC estaríem en aquesta xifra. Finalment, el Govern d'Espanya posa 21.000 milions. És una xifra important, valenta per part del Govern d'Espanya i, per tant, una xifra que permet que totes les comunitats hi guanyin, sobretot aquelles que estàvem menys finançades, pitjor finançades –altres estaven sobrefinançades–, i això ja ho podem veure amb aquesta diferència que els hi explicava abans, aquest gap que hi ha entre la que més i la que menys rep. I, per tant, doncs estem satisfets d'aquesta xifra, que ens permet que a Catalunya guanyin aquests 4.686 milions d'euros, al final, amb els resultats que ens porten els càlculs del model. Quatre mil sis-cents vuitanta-sis per a Catalunya, però també altres comunitats que estaven en situacions difícils, com València, que en guanya 3.600, o 1200, Múrcia, o 600, les Illes Canàries, o 1.300, Castella - la Manxa. En general, aquelles pitjor finançades guanyem posicions perquè, evidentment, veníem d'una situació pitjor.

Jo vull recordar-los, i crec que val la pena que ho fem, que la Sindicatura de Comptes va fer una anàlisi sobre el deute dels darrers vint anys de la Generalitat i la seva naturalesa, i analitzava diferents escenaris i deia que entre el vint-i-set i el trenta-nou per cent del deute de la Generalitat venia per l'infrafinançament, és a dir, havíem de posar més recursos al sistema per poder gestionar aquestes competències

homogènies, no? Per tant, una xifra important. I a mi també, per això, m'agrada, en aquest moment, quan parlem del deute que ve de l'infrafinançament, doncs també recordar la tasca que fa Esquerra Republicana doncs treballant la reducció del deute a través del FLA, perquè això permetrà també reduir el nostre deute en 17.000 milions d'euros. Tenint en compte que estem en aquests moments a 88.000 milions d'euros de deute, doncs serà una xifra interessant que la reduirà i que, per tant, també permetrà que no paguem tants interessos, que és un llast que portem en els pressupostos, eh? Penseu que estem pagant entre 1.500 i 2.000 milions d'euros d'interessos anuals, eh?, és a dir, és el quart, cinquè departament de la Generalitat. I, per tant, reduir deute és molt rellevant. I per això també vull recordar aquesta reducció del deute a través del FLA que es va pactar amb Esquerra Republicana, que està en aquests moments en tràmit parlamentari i que espero doncs que finalment es pugui aprovar i vegem aquesta reducció també realitzada.

Un dels altres principis, després del principi de suficiència financera, que també s'ha volgut que quedés clarament reflectit en aquest model és el principi d'igualtat i de solidaritat. És obvi que estem parlant de competències homogènies, per tant, totes les comunitats les desenvolupem i, per tant, ha d'haver-hi un cert criteri, principi d'igualtat i de solidaritat. Aquí és obvi que les comunitats més riques aportem més al sistema, òbviament –això és la solidaritat. De fet, jo ho he explicat moltes vegades: quan fem referència al principi de solidaritat ens estem referint a un tot, òbviament, perquè tu ets solidari amb relació a d'altres, no amb relació a tu mateix. I, per tant, quan nosaltres diem «hem de ser solidaris», ho som d'un conjunt, i no tothom pot ser solidari perquè no tothom té el mateix nivell de riquesa. Catalunya ho ha estat, ho és i ho seguirà sent. I en aquest sentit doncs serem aportadores netes al sistema.

Ara, és veritat: la solidaritat ha de venir limitada pel principi d'ordinalitat. Una de les coses que crec que la societat civil, i Catalunya en general, demanava és que es complís el principi d'ordinalitat, que el model tendís al principi d'ordinalitat perquè nosaltres no quedéssim en pitjor posició amb relació a l'aportació que fèiem. És a dir, avui som tercers en aportar i novens rebre, per tant, molt desequilibrats, no? El nostre esforç fiscal no es veu aquí reflectit de cap manera, perquè tercers en aportar i novens en rebre, i, en canvi, en aquest nou model som els tercers en aportar i els tercers en rebre. Quan la ministra ha dit algunes vegades que es tendeix a

l'ordinalitat és perquè és veritat: l'ordinalitat o l'anivellament total és molt complicat que es pugui garantir, però el que sí que es fa és que en el principi d'ordinalitat es garanteix... –amb aquesta tendència que explica la vicepresidenta–, és que es tendeix, que vol dir que cap comunitat perd o guanya més de dues posicions. I, per tant, això ja és un principi d'ordinalitat, un cert equilibri que mantenim, no? Pot ser que alguna es quedi en la mateixa posició, com és el cas de Catalunya, però ni perds ni guanyes més de dues. Això és molt important per mantenir un cert equilibri. Jo estic convençuda que qualsevol president de qualsevol comunitat autònoma defensaria un equilibri en la posició un cop hagi rebut, no? Per tant, aquest ha sigut un cavall de batalla de Catalunya. Jo voldria dir que crec que aquesta és una defensa que hem fet, en general, tots els partits i els grups parlamentaris, i en aquest nou model doncs es compleix i es garanteix. I haurem de veure ara com això es concreta en les modificacions legislatives que es facin en les properes setmanes.

Com deia, el principi de suficiència financera, el principi d'igualtat, el principi de solidaritat. He parlat abans del principi de corresponsabilitat fiscal. Si nosaltres gestionem els ingressos d'aquesta part dels tributs que posem a la cistella, doncs haurem de ser corresponsables fiscalment també a l'hora de decidir si els augmentes o els redueixen o si modifiques normativament algun impost. Això serà molt rellevant. I també estem treballant amb el Govern d'Espanya com millorem la nostra capacitat normativa, sobretot amb relació a alguns impostos, que aquest també ha de ser un element del què després en parlaré.

Però quan parlo de corresponsabilitat fiscal haig de parlar també del *dumping* fiscal. A Espanya vivim una lluita, no?, pel que fa al *dumping* fiscal. Hi ha comunitats autònomes que estan abaixant impostos als rics i després demanant a l'Estat més recursos. Ho està fent Madrid, ho està fent Extremadura, ho està fent Andalusia, ho estan fent les Illes Balears. És injust fer això, absolutament injust quan hi ha comunitats autònomes que estem fent més esforç fiscal per mantenir i garantir els serveis públics. I, per tant, el que nosaltres hem demanat i han demanat també altres comunitats de la mateixa línia política és que s'intenti lluitar contra aquest *dumping* fiscal. Com s'hi pot lluitar? Doncs intentant posar un límit, un terra a alguns impostos per tal que, malgrat que tu els vulguis abaixar, sempre tinguis un límit que faci que d'allà no baixi i, per tant, sempre tenir uns ingressos determinats per uns impostos

concrets. Si no, al final estem fent un esforç..., imagineu-vos, Catalunya està fent un esforç molt important amb algunes figures impositives, per tant, posem més recursos a la cistella; uns altres abaixen els seus impostos, per tant, els recursos que posen a la cistella, però després els recuperen amb el repartiment. Home, no és just. L'esforç fiscal ha de ser similar. Si no ho és, doncs, evidentment, tenim un problema: acabem sent insolidaris –aquestes comunitats, òbviament–, i nosaltres això ho volem batallar. I aquest és un dels elements que també el Govern d'Espanya vol posar en aquest nou model, no?, aquest terra, aquest límit en alguns impostos perquè no es porti a terme aquest *dumping* fiscal, aquesta competència deslleial que hi ha entre algunes comunitats autònomes. Deia, per tant, el principi de corresponsabilitat fiscal, la lluita contra el *dumping* i el principi d'ordinalitat, que també doncs l'he comentat amb anterioritat.

És un model molt més transparent i molt més senzill que el que teníem fins ara. No hi han fons que el desvirtuïn; hi ha aquesta cistella de tributs, un anivellament vertical i horitzontal i dos elements, que és aquest fons climàtic, sobretot, que afavoreix els territoris del Mediterrani, i el fons per a l'*statu quo*, que se'n diu, és a dir, que ningú perdi. Per tant, mantenir els recursos que tenien les comunitats autònomes, que ningú en perdi, diguéssim, no? I, per tant, pots no guanyar-ne, però el que segur que no pot ser és que en perdis, no? I amb aquests petits ajustos, doncs, evidentment, es fa un model molt més transparent, molt més just, molt més igualitari, segueix sent solidari i, a més a més, garanteix el principi d'ordinalitat.

Arribat aquest punt,

Fitxer 18CEF3

no em voldria allargar més perquè, en fi, crec que és més interessant que tinguem la conversa entre nosaltres. Jo sí que voldria dir en aquest punt, que vull agrair també les posicions d'algunes entitats econòmiques que darrerament s'han posicionat en relació amb el model de finançament.

Han dit varies coses. Una, que és un model millor que el que teníem –això és positiu–, que és un model que es pot millorar, és a dir, que hi ha elements factibles en aquest model, però que és evident que hi ha una finestra d'oportunitat que no podem deixar perdre, no?

Nosaltres, aquest Govern, des que està, intenta posar horitzons d'esperança a la ciutadania sense generar masses frustracions. Crec que és important que generem esperances, que generem horitzons i que també siguem pragmàtics per no generar frustració. Aquest model podria ser diferent, podria ser millor? Segur.

Ara s'obre una finestra d'oportunitat. El Govern d'Espanya està treballant, a través del Ministeri d'Hisenda, les modificacions legislatives per fer efectiu aquest model. Ens el presentaran en un Consell de Política Fiscal i Financera abans de Setmana Santa, ho aprovarà el Consell de Ministres i entrarà al Congrés dels Diputats.

I aquí inicia una nova etapa. Una nova etapa en què a mi m'agradaria que tots els que som aquí ens poguéssim seure en una taula, arremangar i veure quines coses es poden millorar perquè finalment aquest model es pugui aprovar. A mi em costa pensar que renunciarem a aquests 4.700 milions d'euros, que Catalunya renunciarà... Evidentment, el Govern no ho farà, lluitarà amb tota la seva força per intentar convèncer que aquesta proposta és bona, que aquests recursos són importants per a Catalunya.

Segur que no són suficients, però són molt rellevants, i més amb els reptes que tenim per endavant i que, per tant, hauríem de ser capaços de fer el que ens deien els agents econòmics, que és treballar plegats perquè aquest model s'aprovi amb el pragmatisme, però també amb la voluntat de millora que puguin tenir els grups parlamentaris en el tràmit parlamentari. I que és evident que si es vol que s'aprovi, s'haurà de cedir, com passa sempre amb totes les negociacions.

Per tant, com deia algú, en el món de l'economia en colors es poden fer els comptes de la vella i tot és possible, però la realitat és la que és i molta és la que tenim sobre la taula. I la realitat acostuma a ser bastant tossuda. I avui tenim aquesta proposta de finançament sobre la taula, ho repeteixo perquè a ningú li quedi cap dubte, l'oportunitat de tenir 4.686 milions d'euros per a Catalunya.

Crec que no els podem deixar perdre. Podem treballar-ho, podem seure en una taula, ens podem arremangar, en el tràmit parlamentari es pot millorar, segur, es pot modificar, segur, aquest model, però crec que tots hem de ser responsables i conscients que les oportunitats arriben en un moment determinat. Avui tenim aquesta oportunitat, no sabem si la tindrem d'aquí a un any. I, per tant, crec que l'hem d'aprofitar.

I jo soc conscient que els grups que estan avui asseguts aquí o a la majoria dels grups que estan aquí asseguts són conscients d'això i crec que són conscients que aquesta proposta és positiva per a Catalunya. En podem tenir d'altres, però acceptem, sumem aquesta i seguim treballant per incorporar algunes altres que puguin anar venint.

Per tant, jo ho deixaria aquí. Penso que és interessant que ara obrim aquesta conversa i, en fi, disposada a que puguem comentar qualsevol dels elements que jo he citat o que vostès vulguin obrir de nou.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I ara seria el torn dels grups parlamentaris. I, per tant, tindria el torn de paraula el diputat del Grup de Junts per Catalunya, l'il·lustre senyor Toni Castellà.

Toni Castellà i Clavé

Molt bé. Gràcies, president. Agrair, davant de tota, a la consellera i al secretari general i a tot l'equip que l'acompanya aquesta compareixença per donar comptes d'un model que coneixem de paraula només, d'acord?

I estic d'acord amb la consellera que després mirarem la lletra quan la tinguem, eh? Perquè com que alguns portem molts anys, vostè també, el 2009 va començar exactament igual, donant uns números, números i prou. No em diuen gaire res aquests números. No vull frivolitzar, eh? Quan tinguem la lletra sobre la taula mirarem, perquè el 2009 ens vam quedar amb no res, eh?, al final, del que s'anunciava.

Però seguint amb atenció la seva explicació, deixi'm, i li dic amb tota la cordialitat, eh?, vostè avui ha fet una intervenció més pensada des del punt de vista d'una ministra, el model nacional espanyol, que no d'una consellera, model nacional català. I ho entenc i és coherent, a més, amb la seva formació política.

Però és que el que van acordar vostès en el debat d'investidura era el resultat o intentar assolir un model de finançament pensat per una Generalitat i pensat per una conselleria d'Economia en termes de model nacional.

Perquè és que repassava aquesta tarda i exactament, i hi estic d'acord, eh?, es van dir moltes coses, per tant, el que val és el que vostès van signar, Esquerra Republicana amb el PSC, diu: «Impulsar un sistema de finançament singular – sistema de finançament singular– que avanci cap a la plena sobirania fiscal –plena sobirania fiscal– basat en la relació bilateral amb l'Estat». Sí, és veritat, és que això és ben bé ben bé un concert. Això és el que es va signar.

Llavors, repassem el que vostè ens ha dit, ens ho va dir en privat en seu governamental, però és clar: 1. Seguim el règim comú? Vostè em diu: «Sí». I ens acaba de dir: «Seguim en el règim comú». No hi ha model singular per a Catalunya. Estem en el règim comú. Cafè per a tothom, en el qual l'Estat posa més diners i Catalunya té el que li toca, com qualsevol altre.

Per cert, s'ha negociat un model en el qual qui més té és Andalusia, no sé si és qui més aporta, eh? Però Andalusia. Suposo que no té a veure amb la campanya electoral ni amb la senyora Montero per afrontar unes eleccions, eh?

Hi ha alguna variable almenys... Ja no ho tenim això, però ens n'anem dins del model del cafè per a tothom, hi ha alguna variable en els ajustos de singularitat estructural i profunda que beneficiï exclusivament Catalunya, tipus nivell de preus? No. I em va contestar que «no», suposo que no ha canviat.

Quan ens n'anem a l'ordinalitat. Home, l'ordinalitat, vam començar amb «està garantida», ...«tenderemos a». Vostè segueix i és coherent amb el que va dir la ministra: «Intentarem...», però és que al tenir la tendència, la pregunta és, al text que tindrem, estarà blindada per llei?

I sobretot, sobretot, home, no em parlin d'ordinalitat amb població ajustada. No, la població ha de ser real. Vostè faci'm el càlcul previ del que vulguin, però la realitat... El problema del dèficit fiscal, és que... perquè m'entenguin els ciutadans que m'estan escoltant, el que no pot ser és que tots i cada un dels ciutadans catalans paguen els seus impostos i, a l'hora de calcular el que podem rebre, doncs, deixi'm que li digui que un ciutadà, no vull dir comunitats, de qualsevol altre lloc, diguem-ne, que no genera tanta riquesa, val més que no un ciutadà català. En termes reals, això és ordinalitat amb població ajustada.

Llavors, la pregunta és si els diners que paguen els ciutadans catalans, com reverteixen en ells, no ajustadament, sinó en termes reals, perquè els serveis que es necessiten són reals.

La capacitat normativa. És clar, a la pregunta de l'increment d'IRPF que vam passar en el seu moment del quinze al trenta, al cinquanta i ara hem guanyat cinc punts. Hi estic d'acord, cinc punts és millor que zero, eh? Cinc punts, eh? Tindrem capacitat normativa? Em va contestar en aquell moment que de moment no.

I la capacitat normativa, que té a veure amb el seu acord, eh?, vostès tenen plena sobirania fiscal. No, no, ja no cal ni plena sobirania fiscal, però avancem amb algun nivell de sobirania fiscal, perquè és que crec que el que ens trobarem, malauradament i em sap greu dir-ho, és que anirem enrere, perquè si ho posem tot a la cistella, si els cedits els posem a la cistella, entenc lo del dumping fiscal. Al País Basc no li preocupa gens al dumping fiscal.

Llavors, la pregunta és si nosaltres reduïrem la capacitat de prendre decisions ...en el bien común. Discurs de ministre, cap problema. Però des del punt de vista català, no crec que tingui sentit.

I en última, li faig una pregunta, dels pocs fons que queden, que es simplifica, però vaig sentir de la ministra i li vaig preguntar l'altre dia, és a dir, hi ha una mena de fons de competitivitat per ajudar les comunitats que tinguin problemes en creixement econòmic, és aquest el calaix de sastre en el qual queda tot compensat?

Com que se m'acaba el temps, sincerament, consellera, vostès tenien un compromís d'inversió, que no és menor, per assumir el Govern amb un model que vostès deien que ha de ser singular, no és singular el que ens ha plantejat, que tendia a la

plena sobirania fiscal, no tendeix a la plena sobirania fiscal i que es basava en la relació bilateral amb l'Estat, no es basa en això.

Per tant, crec que sí, tenim una oportunitat per rectificar.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara passem el torn al diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'il·lustre senyor Albert Salvadó té la paraula.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. En primer lloc, agrair a la consellera i al secretari general la voluntat de vindre a exposar el model de finançament que va presentar ja el president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras, i el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez.

Avui, una realitat, eh?, avui els serveis públics del país estan molt tensionats, incapaços de satisfer les necessitats que tenim els catalans i les catalanes. Per tant, davant d'esta realitat no podem perpetuar-la, al contrari, ens interpel·la a tothom la urgència per poder finançar els serveis públics com toca.

Tal com ja ha exposat la consellera, és evident que el Grup d'Esquerra Republicana i el Govern comparteixen moltíssimes coses del model que avui se presenta. Per tant, un model que incrementa la suficiència financera, que aporta més corresponsabilitat, que és més just, que és més equitatiu. On la solidaritat s'explicita per primer cop, se compleix, diríem, el principi d'ordinalitat en termes de població ajustada, és cert. Mentre que l'anterior model mos situava en la novena posició segons l'ordinalitat per població ajustada, l'acordat mos manté a la tercera posició en un índex relatiu, ho posa a la diapositiva, de 104,15 per cent.

És un model perfecte? No. Evidentment, segurament compartim amb el Grup Parlamentari de Junts quin és el model de finançament perfecte per al país, però és evident que és un bon... millora substancialment l'actual model de finançament, corregeix una disfunció important que s'havia produït al llarg de l'última dècada i és l'augment del desequilibri vertical entre l'Estat i la resta d'administracions, amb els increments dels percentatges de cessió de l'IRPF i l'IVA, així com la incorporació –

ho ha comentat la consellera– de l'impost de patrimoni i dipòsits bancaris i altres impostos especials.

Contribueix a corregir el desequilibri vertical entre l'Estat i les comunitats autònomes, però també és un model que racionalitza les relacions horitzontals entre Catalunya i les diferents comunitats autònomes de l'Estat. S'explicita i es fa transparent la solidaritat interterritorial amb un anivellament al setanta-cinc per cent de recursos per habitant ajustat i es simplifiquin els fons existents. I este mecanisme d'anivellament permetrà visibilitzar la solidaritat i redistribució entre els diferents territoris fugint del sistema opac actual. Per tant, no només és un model més transparent, sinó que a més és més simple.

No reiteraré les explicacions de la consellera dels diferents fonts, però és cert que també s'incorpora el nou mecanisme per rebre part de la recaptació de l'IVA generat per les pimes catalanes, que és molt més beneficiós per al país, atenent que les nostres pimes generen més IVA que no el que consumim.

Per tant, claríssimament és un model que suposa un guany substancial per a Catalunya, un guany en recursos, un guany en capacitat de gestió i decisió, perquè disposarem d'aquests diners de forma immediata, diners dels nostres impostos que abans se quedaven al Ministeri i ara van a la Generalitat, diners que abans els que rebíem els rebíem dos anys després i ara en tindrem disponibilitat immediata.

Per tant, entenem que aquest model és una fita més del camí i que n'hi ha que en voldrien més. Esquerra també en volem més. A Esquerra mos hauria agradat que la població ajustada incorporés el cost de la vida com a variable clau. Esquerra voldríem que Catalunya recaptés tots els impostos. I precisament perquè volem totes estes coses, no donem la negociació per tancada.

Per això encara tenim una proposició de llei al Congreso perquè Catalunya pugue recaptar l'IRPF i que demanem el suport de la majoria dels grups parlamentaris, també d'aquí. I aquí hem de ser clars. Per una part, s'ha d'habilitar Catalunya per recaptar l'IRPF sí o sí, sinó la posició d'Esquerra és clara, no hi haurà pressupostos al Govern de la Generalitat. Cal que facin la feina a Madrid per garantir que Catalunya pugui recaptar l'IRPF, tal com ja se van comprometre.

I este model, esta reforma, perdó, del model de finançament suposa pràcticament 5.000 milions més cada any, al qual se li haurà de sumar el finançament de les competències no homogènies. Per tant, aquí incorporem elements de singularitat de forma clara.

Per tant, queda feina a fer i ens cal ajuda de més grups parlamentaris. Recaptació del cent per cent de l'IRPF i finançament de les competències no homogènies. I és que, hi insisteixo, en un moment en què és tan evident el tensionament dels nostres serveis públics, és urgent

Fitxer 18CEF4

que el país disposi de més recursos, i per això Esquerra ens fem corresponsables.

Encara no tindrem un sistema just, cert, però sí un sistema més just que l'actual, i per això hem treballat per garantir aquests recursos, que són menys dels que Catalunya genera, i ho seguirem fent, amb l'evidència que la garantia plena del nostre benestar no la podrem tenir fins que deixem la dependència de l'Estat espanyol per gestionar els nostres propis recursos.

Per tant, hi insisteixo, incorporem un sistema que incorpora elements de singularitat, i ja que ho deia el diputat Castellà, i que avança cap a la plena sobirania fiscal. No ens allunya; al contrari, ens apropa. Lluny d'aconseguir-la encara. No és part de l'acord signat, sinó que l'acord que parla de singularitat, que es treballa amb el nou sistema, i estar més propers a la sobirania fiscal, i també s'ha aconsegueix amb el nou sistema.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara passem el torn de paraula al diputat del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Juan Fernández.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. M'alegro, consellera, que estigui avui aquí a aquesta compareixença. La veritat és que ja era hora de deixar de banda l'economia medieval per parlar de l'actualitat, i jo crec que aquesta comissió serà alegre d'aquesta compareixença.

Miri, jo crec que ens hem de fer una pregunta. El col·lapse dels serveis públics a Catalunya és culpa de la falta de finançament? Jo diria que no. El col·lapse dels serveis públics, d'aquest col·lapse que viuen els serveis públics a dia d'avui, és culpa de governs inoperants, de governs incompetents.

Que avui Catalunya tingui les llistes d'espera més llargues del país, amb cent cinquanta dies d'espera per una operació quirúrgica, o que s'hagin d'esperar cinc-cents dies les persones que estan esperant reconèixer el grau de discapacitat que tenen, o que estiguem vivint una greu crisi de seguretat a moltes ciutats catalanes, no és culpa del finançament. És culpa d'haver tingut, durant els últims anys, governs inoperants i incompetents.

Això no vol dir que Catalunya no necessiti un nou finançament. A la pregunta «Catalunya necessita un nou finançament?» És evident; la resposta és que sí, que sí que necessita un nou finançament.

Però avui no estem davant d'una negociació normal, no estem davant d'una reforma del sistema de finançament autonòmic feta amb rigor, amb transparència i lleialtat institucional.

Estem davant d'una altra cosa molt diferent, un acord bilateral tancat en despatxos, entre Pedro Sánchez i Oriol Junqueras, al marge de la resta de comunitats autònomes, al marge de l'interès general i al marge de l'òrgan que existeix, precisament, per això, del Consell de Política Fiscal i Financera.

I això, en democràcia, té un nom, i és atropellament institucional. Perquè el finançament autonòmic no és un mercadeig, no hauria de ser un mercadeig. No és un *toma y daca* parlamentari, no és una moneda de canvi per sobreviure una setmana més a la Moncloa.

El finançament autonòmic és la igualtat de drets. Visquis on visquis, reps serveis públics en condicions justes. Aquesta és la base. I el que avui se'ns presenta trenca aquesta base.

Per cert, consellera, aquest titular de tercers a aportar, tercers a rebre, no fa molt per vostès. Això no és molt d'esquerres. Jo crec que s'ho haurien de fer mirar.

I el que hem de fer és una reflexió entorn a tres preguntes: com, per què i per a què. Primer, com. Com neix aquest acord? Malament, de forma bilateral i fora dels mecanismes corresponents. Aquest acord neix com neixen els pactes que ningú s'atreveix a explicar en veu alta. En privat, entre Sánchez i Junqueras, sense informar el conjunt de les comunitats autònomes i saltant-se el marc multilateral que obliga a parlar de finançament amb totes les autonomies en igualtat de condicions.

I quan un govern es salta els procediments no és per eficiència, és per por. Per por al consens o a la falta de consens. Per por al fracàs, i ho hem vist com aquesta proposta ha estat votada contràriament per totes les comunitats autònomes del Partit Popular i del Partit Socialista. I per por també a amagar interessos que no són, precisament, la millora dels serveis públics.

Si aquest acord fos bo, just i raonable, per què no es negocia com toca? Per què no es debat amb llum i taquígrafs? La resposta és evident, perquè no és un acord per millorar Catalunya; és un acord per comprar temps polític.

Segona pregunta, per què neix? Per la debilitat parlamentària de Pedro Sánchez. Aquest acord no neix per convicció, ni per justícia territorial ni per millorar els serveis públics de Catalunya.

Pedro Sánchez no té majoria suficient per governar i necessita sotmetre's al xantatge. I cada vegada que li falta un vot al senyor Sánchez, doncs, apareix un acord històric, una cessió imprescindible. I cada cop que Esquerra Republicana pressiona Sánchez, Sánchez cedeix.

Sánchez no governa, en aquest sentit. Sánchez sobreviu. I per sobreviure està disposat al més perillós, que és convertir l'interès general en moneda de canvi, els diners públics en instrument d'estabilitat personal.

I tercera pregunta, per què neix? Per alimentar estructures i una agenda política, no els serveis públics. Ens diran que és per millorar els serveis públics, tot i que jo no he sentit, per part de la consellera, molta concreció en aquest sentit.

La realitat és una altra. Aquest acord està dissenyat per continuar alimentant una macroestructura d'organismes, xarxes públiques i clientelisme polític que no s'orienta a millorar la sanitat, l'educació o la dependència, sinó a impulsar una agenda política concreta.

Fa dos o tres anys, jo diria que aquesta política, que aquesta agenda política concreta era el procés. Ja no ho dic, perquè el que busca aquesta agenda política concreta és alimentar la menjadora. La menjadora de la qual s'alimenten el Partit Socialista, Esquerra Republicana, els Comuns aquí a Catalunya, i també Junts, quan toca.

Això no és un model de finançament. És una injecció per sostenir un aparell institucional que s'ha convertit en una eina de pressió política i partidista. I els diners públics no poden ser premi al xantatge ni gasolina per a qui vol trencar la convivència.

Aquest acord és injust per la forma, és il·legítim per al fons i és perillós pel precedent. El finançament autonòmic exigeix diàleg multilateral, transparència i visió d'estat, consellera. I aquí no hi ha estat, no hi ha govern que pensi en l'interès general. Hi ha un partit que pensa en interessos personals.

Aquí hi ha un president debilitat entregant competències, diners i institucions a canvi d'un grapat de vots, a canvi d'unes setmanes més a la Moncloa. I davant d'això, la nostra posició és clara. Ni *cupos* a la carta, ni privilegis per pressió política ni acords bilaterals que trenquen la igualtat.

El finançament ha de servir pel que ha de servir: sanitat, educació, dependència, transport, igualtat i cohesió.

El president

Ha d'acabar, diputat.

Juan Fernández Benítez

No per apuntalar, i acabo, estructures de poder al servei dels socialistes i d'Esquerra Republicana.

Quan un Govern canvia la igualtat per supervivència, no està governant.

El president

Diputat, disculpi, estem sent flexibles, però porta un minut i quinze segons més. Acabi ja, si us plau. Li ho agraeixo.

Juan Fernández Benítez

Està hipotecant Catalunya. I acabo amb aquesta frase. I la butxaca als catalans. I la lletra petita d'aquest nou finançament és menys serveis públics, més impostos i més clientelisme polític.

El president

Gràcies, diputat. Com veuran, estem sent flexibles amb el temps, però posem certs límits, perquè, si no, no hi hauria mesura. Un cop dit això, i reiniciant el temps, és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidente. Muchas gracias, señora Romero. No se preocupe, intentaré interpellarla directamente a usted. Mire, después de su tour que inicia, de hecho, se ha publicado en El Periódico que usted va a hacer un tour por diferentes lugares de Cataluña para explicar el nuevo sistema de financiación, yo esperaba que usted hoy explicara el cómo se va a producir ese nuevo sistema de financiación, a dónde se va a destinar y, lo más importante, cuál va ser el proceso de esa gestión.

Y usted aquí no lo ha explicado. No ha explicado ni cómo se ha llevado a cabo ni cómo se va a llevar a cabo. Pues mire, lo único que sabemos es que es un pacto entre el señor Sánchez y el señor Junqueras, aquel que quiero recordar que está condenado por la Sala Segunda del Tribunal Supremo por malversar dinero de todos los catalanes es el que ahora pacta 4.700 millones de euros que van a gestionar entre Esquerra, el PSC y los Comunes.

Claro, en esta comparecencia yo esperaba que la señora Romero dijera qué apoyos va a tener para que eso se produjera, cómo se va a proceder, si realmente vamos a tener ese pacto o no, y si realmente esto va a tirar hacia adelante.

Claro, después de escuchar sus palabras y escuchar cómo está la situación, y esa necesidad permanente de querer explicar un relato, pues parece ser que quizás no lo tienen tan claro de que esto lo puedan llevar a cabo.

Pero miren, no hablemos de futuribles. Hablemos del presente. Si Cataluña consigue 4.686 millones de euros, ¿a dónde van a ir? Estos señores, la consejera Romero y su Gabinete de Gobierno, llevan año y medio en el poder, casi dos años. Oiga, ¿tenemos mejores servicios públicos en Cataluña? La respuesta es que no. Solo hay que ver las noticias de los últimos días.

¿Tenemos los impuestos más bajos? No, tenemos la recaudación disparada. Tres. ¿Se ha mejorado la situación de clientelismo y de irregularidades del Gobierno de Esquerra Republicana, como, por ejemplo, los MENAs? No, se está continuando. Por tanto, ¿qué van a hacer y para qué va a ser esos 4.700 millones de euros? Para seguir financiando el separatismo, y, por tanto, el socialismo.

Sí, algunos se ríen. (*Rialles.*) Mire, yo no me río. ¿Y saben por qué no me río? Porque nadie se cree que esos 4.700 millones de euros salga de magia. No, son de los impuestos de los ciudadanos.

Cuando hablamos de ingresos, hablamos de recaudación. Cuando hablamos de que Cataluña dispone de 4.700 millones de euros y que la señora consejera quiere ser la primera en recaudación, y que encima saca pecho de que otras comunidades autónomas bajen los impuestos, en Cataluña no pueden bajarlo, que incluso quieren poner límites para que no se bajen los impuestos, sacan pecho de no bajar los impuestos, es decir, de seguir con la presión fiscal, de seguir con la extorsión fiscal, de seguir apretando a los ciudadanos. Eso es lo que sacan pecho, y eso es lo que desean, y eso es lo que siguen aplicando.

Hay dos fórmulas, incluso tres. Una, manteniendo aumentando los impuestos. Dos, con transferencias corrientes, es decir, que otras administraciones, por tanto, los ciudadanos paguen a la Generalitat. O tres, aumentando la deuda. De estas tres fórmulas, ¿cuál van a aplicar para seguir esos 4.700 millones de euros?

Pues no lo han dicho. Tampoco lo han explicado. Lo único que han dicho es que la adecuación del IRPF y del IVA, ahora, en vez de recaudar el cincuenta por ciento, vamos a recaudar el cincuenta y seis. Y mi pregunta es: ¿esos impuestos de dónde salen? De los bolsillos de los catalanes.

Y, por tanto, yo lo que pido es que esa financiación, en vez de hacerse servir como debería de hacerse servir, para la sanidad, para la educación, para las infraestructuras, para Rodalies, para el gran déficit de inversión que tiene Cataluña de la Generalitat de Catalunya, no se haga servir, precisamente, pues, para más chiringuitos, más embajadas, más grandes cargos y más altos cargos, como ha hecho este Govern, que lo primero que ha realizado es hacer el Govern más grande de la historia, con más cargos que nunca se han nombrado como en este Gobierno.

Y luego, una cosa que me ha llamado poderosamente la atención, que me ha hecho mucha gracia. Se queja la consejera de que gran parte del presupuesto se destina a deuda pública, y es cierto. Cuando los gobiernos que dispararon la deuda pública fueron los tripartitos de su partido, que la dispararon. Junts la aumentó y también la disparo. Por lo tanto, oiga, es la herencia que ustedes nos han aportado.

Por tanto, yo lo que quiero decir, y para acabar, es que cuando hablamos de ingreso, hablamos de recaudar, y este concepto es importante. Esos 4.700 euros no es que ahora el Estado español, como ustedes aplican, lo va a regalar a Cataluña. No. Lo que van a hacer es que van a mantener los impuestos para seguir recaudando.

Por tanto, mi pregunta, señora consejera, y espero y deseo que pueda responder, es: ¿con qué apoyos cuentan para que esto se lleve a cabo? ¿Uno, dos? ¿Podría explicar cuál es el trámite parlamentario que exonera a este Parlament pero compete a otra administración que explique usted cómo se va a llevar a cabo? Y tercera cuestión. ¿Me puede explicar cómo está la situación de la reducción de la deuda del FLA, pactada con Esquerra Republicana?

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara passaríem el torn de paraula al diputat del Grup Parlamentari Comuns. Té la paraula l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Sí, gràcies, consellera. Escoltant les tres intervencions dels partits de dreta que ens han precedit, els tres coincideixen en rebutjar l'acord. Clar, un se sorprèn, perquè tot a la vegada no pot ser.

O és pràcticament un atracament a mà armada per part de Catalunya a la resta de l'Estat o és, bàsicament, no?, un acord en el qual Catalunya ha perdut bous i esquelles, i, pràcticament, no ha entregat totes les armes. Per tant, intentarem posar una mica de llum a la foscor.

Mirin, en aquest cas, el sistema de finançament està caducat, com deia la consellera, des del 2014. Celebro ara l'interès que té el Partit Popular per intentar parlar del nou sistema de finançament, quan va tindre dotze anys en els quals tenia majoria absoluta i no va fer res per finançar les comunitats autònomes.

Per cert, comunitats autònomes, que són qui gestiona directament els serveis públics d'aquest país, que recordo que són universals: sanitat, educació, dependència. Al revés, el que van fer vostès és retallar.

També jo tancava els ulls i escoltava la intervenció del Partit Popular, i dic: «Ostres, si canvio aquest acord per l'acord d'Aznar i Pujol del pacte del Majestic, perquè no recordava jo que el Consejo de Política Económica, Fiscal y Financiera es fes en un *hotelazo* de cinc estrelles de Passeig de Gràcia.

Fitxer 18CEF5

No ho recordava, perquè, no sé, recordo que en aquell *hotelazo* de cinc estrelles es va pactar, per exemple, que Catalunya recaptés..., en aquest cas es quedés la recaptació del cinquanta per cent de l'IVA. Suposo que el Consejo de Política Económica, Fiscal y Financiera llavors es feia en una suite del Majestic.

En tot cas, mirin, jo crec que aquest acord té alguns aspectes positius que crec que van en la línia del que jo plantejava, i és que l'Estat reconeix per primera vegada des de fa molt de temps que els serveis públics universals, és a dir, que la Generalitat

gestiona directament, la sanitat, l'educació i la dependència dels 8 milions de catalans, els ha de finançar, en aquest cas, amb més recursos l'Estat. I això són els 21.000 milions d'euros que posa més el Govern de l'Estat per finançar aquests serveis públics.

Jo crec que això és important. Ho dic perquè també a vegades es fan afirmacions... Segurament la consellera té millors dades que jo, però dels 40.500 milions d'euros que gestiona, en aquest cas, la Generalitat, 17.000 o 17.500 milions d'euros es destinen a sanitat. Per tant, vostès poden fer veure aquí el que vulguin.

El president

Disculpi, diputat, se li acobla una mica el «micro».

David Cid Colomer

No sé, potser és de tant tocar-lo, és que em moc una mica massa.

El president

Si pot agafar el següent, si li va bé. Disculpi, eh?, li paro el temps i prosseguim.

Gràcies.

David Cid Colomer

Espero que sigui d'anada i tornada. (*Rialles.*) En tot cas, com deia, bàsicament per això ha de servir el nou sistema de finançament.

Crec que també té alguns elements més positius. El primer i també el segon en aquest cas és que millora el mecanisme d'anivellament. I aquí jo crec que hi ha una qüestió clau, que és que no només té en compte la recaptació, ja ho feia el model anterior, però aquest encara més, sinó la recaptació potencial i que, per tant, col·loca dins de la cistella la capacitat real que tenen les comunitats autònomes de generar més ingressos. És a dir, si una comunitat, i en aquest cas, per exemple, penso en alguna comunitat, com, per exemple, les governades pel Partit Popular, decideix lliurement que pot prescindir dels recursos que genera l'impost de patrimoni –per exemple, 800 milions d'euros a Catalunya–, és una decisió, en tot cas, que li compet a ella. Però, en tot cas, el que no pot reclamar després és que sigui el conjunt de la resta de comunitats autònomes de l'Estat qui supleixi aquesta decisió. Nosaltres,

solidaritat tota, ho hem defensat sempre. Nosaltres sempre hem defensat un sistema de finançament que sigui solidari, ara, a igual esforç fiscal, perquè, si no, ens estan prenent el pèl.

Nosaltres podem tindre models fiscals diferents, les formacions polítiques, però el que no es pot plantejar és que nosaltres, en funció de les majories polítiques que hi hagi al Parlament de Catalunya, els catalans i catalanes facin un determinat esforç fiscal i hi hagi altres comunitats autònomes que en facin menys i després a sobre ens reclamin que els catalans contribuïm més o que l'Estat els financi més. Escolti, és que no té cap ni peus –no té cap ni peus, això.

I després, fa una tercera cosa que crec que és interessant, que es carrega, per mi, els elements que eren segurament més nocius, no?, en aquest cas, del model, que eren els fons d'ajustament: dispersió, competitivitat i cooperació. Sobretot, en aquest cas, jo crec dispersió i també... Perquè al final acabàvem finançant serveis, hi insisteixo, públics que són universals amb criteris que bàsicament el que feien era reduir el pes de la població i se substitueix, sí, jo crec per fons que evidentment beneficien més Catalunya, com és el fons climàtic i el fons IVA Pimes, que es pot dir el que vulgui, però clarament és un primer element de singularitat del model, perquè beneficia clarament Catalunya.

En tot cas, hi han dos elements que crec que també volíem preguntar. No ho ha explicitat la consellera, tampoc ho va fer la ministra. És a dir, nosaltres sempre hem defensat un terra fiscal; voldríem saber quines figures fiscals, si ja estan damunt de la taula, s'estan plantejant.

I la segona és l'element de la singularitat, que crec que també és un element interessant, alguna de les qüestions que s'estan plantejant, que vagi a partir de la major participació en la recaptació dels impostos.

I finalment –acabo, president, com que ha estat generós també amb els altres grups, segur que ho serà amb mi també, pel canvi de cadira. Mirin, senyor Castellà, l'hi vaig dir també l'altre dia, sempre diu que defensa Catalunya, que Junts sempre defensa Catalunya, però al final sempre vota en contra de Catalunya. És a dir, ni a favor del salari mínim, ni a favor de la reforma laboral, ni a favor de la regulació de temporada., i ara no sabem si a favor del nou sistema de finançament o no. I a mi el que em costa

molt d'entendre és que sempre sembla que vostès estan primer pel partit que abans que pel país. Perquè, clar, quan vostès pacten alguna cosa és la lluna, és allò un acord impressionant; ara, quan ho pacten els altres, és una llufa. Especialment, deixi'm dir-ho a mi, no ho diran ells, ho dic jo, especialment si és d'Esquerra Republicana. Quan ho pacten els altres o ho pacta Esquerra Republicana sempre és una llufa; ara, quan ho pacten vostès, és la lluna. Home, entre poc i massa, podríem trobar un equilibri.

En tot cas, senyor Castellà, el que ens han d'explicar vostès és quan aquest debat arribi al Congrés, vostès què faran?

El president

Hauria d'acabar, diputat Cid.

David Cid Colomer

A favor 4.700 milions d'euros més per a Catalunya o amb PP i VOX en contra? A favor de condonar el FLA amb PP i VOX o...

El president

Gràcies, diputat.

David Cid Colomer

...a favor de Catalunya? Aquesta és la resposta que vostè ha de donar.

El president

Merci. Com que sento comentaris del Grup de Junts per Catalunya, faré el comentari, que li hem donat més temps de la flexibilitat habitual, perquè l'hem fet canviar de cadira, entengui que són quinze segons més que la resta de grups. Si vostès se senten al·ludits per aquests quinze segons en podem parlar i els hi tornaré a cedir. No pateixin.

Toni Castellà i Clavé

President, és una qüestió d'ordre. És a dir, jo el que li estava dient és només si això era una al·lusió, és a dir, si se m'ha fet una al·lusió...

David Cid Colomer

Ho és, ho és, no tinc cap inconvenient.

El president

No, no, senyor Castellà, de veritat obrirem... *(Veus de fons.)* Un momentet, si us plau, permeti'm. Quan acabin els grups, obrirem un torn d'al·lusions, de veritat, perquè tenim ja sol·licitud d'altres grups i, per tant, els farem allà, per qüestió d'ordre com vostè demana, ho farem amb finalitat.

Toni Castellà i Clavé

President, president, no li gastaré el temps d'al·lusions, no, ja sé que se'm posa cara de conseller, però no, no, no.

(Rialles.)

El president

Moltes gràcies, senyor Castellà. Doncs molt bé, reprenent el fil habitual dels torns dels grups parlamentaris, en aquest cas, doncs, té la paraula el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí; seria maco que això que dèiem de que ni poc ni massa ni la lluna ni una llufa ens ho apliquéssim tots en general. És difícil fer oposició aquí, perquè, clar, és difícil escoltar el PP com si ells defensessin la sanitat, quan a mi lo que em consta és que a aquelles comunitats autònomes que governen lo que van fent és externalitzar qüestions tan bàsiques de la sanitat com, per exemple, la Unitat de Dolor de Vallecas, una de les últimes que 320.000 veïns se'n queden sense. O VOX parlant de recaptar diners, que em sembla que després de que centenars de milers d'euros recaptats que havien de ser per la dana no arribessin, gràcies a les seves joventuts, a les persones afectades, no estan vostès per parlar molt. Llavors, fora d'això, sí que hauríem de ser prou seriosos per abordar aquesta qüestió d'una altra manera.

Llegides i escoltades les seves intervencions, consellera, a nosaltres hi havia una cosa que ens cridava especialment l'atenció, eh?, i és que quan estem parlant de tercers a aportar, de tercers a rebre, creiem que és important posar sobre la taula

que –i vostè mateixa va dir: «No s'ha inclòs, perquè en les negociacions no sempre es guanya»– no s'havia tingut en compte el cost de la vida. Això vol dir que si ho pensem en segons quins termes, estem parlant d'un valor de canvi que és desigual. No és cert, llavors, aquest titular «tercers a aportar, tercers a rebre» en el sentit de que els diners no valen el mateix a tot arreu.

Estem parlant de que, en termes de diferència en l'índex de paritat de poder adquisitiu, Catalunya està en 107,6 –només està superat per Madrid– i, en canvi, Extremadura 86,4. Això en una altra traducció de cost de la vida seria el metre quadrat a la capital d'Extremadura són 1.213 euros, a Barcelona 5.144. Sobre aquesta diferència, creiem que és important. Llavors, quan ens diu: «No s'ha inclòs, perquè en les negociacions no sempre guanyes.», és a dir, que es perd, en quina negociació, amb qui s'estava negociant això perquè el cost de la vida no sigui un element clau en aquest nou acord de finançament?

Per nosaltres, el tema de la singularitat, en el sentit de que cap altra comunitat autònoma el tingui, vull dir, no sé, no necessitem una medalla perquè ens sentim especials. Aquesta cosa que es mou moltes vegades entre la catalanofòbia i el clixé no ens interessa. El que ens interessa és quin valor real tenen aquí aquests diners, perquè no tenen el mateix valor que en altres llocs. Llavors, aquest tema ens sembla important, sobretot, i ja ha sortit, perquè hi ha importància en la recaptació i hi ha importància en el destí. I això té a veure també amb quina política fiscal. No és intranscendent parlar de què passa amb l'IRPF, no només perquè el recaptem, en termes de poder guardar-lo i poder invertir-lo, sinó també en quina sobirania tenim en la capacitat normativa, que ja ha sortit per aquí. Perquè a partir d'aquí tindrem a veure en quines polítiques es desenvolupa.

Jo crec que estem fent un ús –tots, eh?–, que no és una gran idea, sobre determinades paraules, com «just», «equitatiu» i «solidaritat», que no crec que ens faci cap flac favor. Perquè el nivell de riquesa de cada comunitat autònoma no és aleatori. Extremadura no..., vull dir, no és més pobre perquè sigui un territori que en realitat ha de ser més pobre; el que passa allà és que hi ha hagut unes polítiques de desenvolupament i de treball terribles, igual que el que passa a Andalusia, que hi ha

una concentració de poder i de terres històrica, i que hauríem de revisar pràcticament des del cop d'estat cap endavant.

Per tant, això també és important, no? Catalunya no produeix aquests diners de manera espontània. Això té a veure sobretot amb el treball i amb les possibilitats del treball.

Per tant, ens interessa perquè, al final, en aquest Estat, eh?, no estic parlant de dades d'Estats Units, que moltes vegades es confonen, tenim ara mateix el deu per cent més ric que acumula el cinquanta-quatre per cent de la riquesa del país. Mentrestant, la meitat més pobre només posseeix el set per cent. Pobresa energètica, 2019, eh?, vuit per cent; 2023, vint-i-un per cent. Que ara que estem a l'hivern, està bé recordar-ho.

Per tant, d'aquests milions d'euros que està molt bé que Catalunya pugui tenir i pugui invertir en una necessitat que hi ha estructural respecte a serveis públics, que s'està veient aquests dies, especialment en rodalies, però que es veu dia a dia també en la sanitat pública, segurament en la primera línia, en els centres d'atenció primària i no tant en especialitzacions, però que està aquí, veure quines polítiques fiscals en aquest sentit volem desenvolupar. Perquè, al final, tot aquest avenç en sobirania haurà de tenir..., dir obertament què en fem, si són bonificacions fiscals al rendisme, com les que ja tenim i les que cada ics temps el seu partit a l'Estat i a Madrid ens parla de que encara es poden fer una miqueta més a veure si així Junts els vota alguna política d'habitatge o si servirà precisament per al dret a l'habitatge. Ara mateix ja tenim bonificacions al voltant del noranta per cent en IRPF entorn a això.

Llavors, ens interessava posar sobre la taula que no s'intenti vendre una idea de solidaritat entre comunitats autònomes; no funciona quan tenim o, u, com vostè ha dit en l'àmbit fiscal, però, dos, problemes en com s'estan governant aquestes comunitats autònomes i, per tant, en què poden produir i què no. Després, nosaltres demanaríem que deixi d'haver-hi una càrrega fiscal gran sobre el treball, perquè, al final –ja acabo, perquè jo no em moc de lloc, però si voleu també me'n vaig una mica més lluny i així tinc més temps–, però perquè quan carreguem els impostos sobre les rendes del treball, quan precisament cada vegada són un percentatge més petit dels diners i la gran majoria, en canvi, va en termes d'economia financera, és un

problema, perquè la classe treballadora és la que no pot anar fugint amunt i avall i fer paradisos fiscals.

I tercer, parlar d'aquest cost de la vida, perquè creiem que aquest euro no és igual si estem parlant de que es multiplica per quatre el metre quadrat a Extremadura respecte a Barcelona. Per tant, aquí hauríem de recalcular aquests milions en base a aquest diferencial almenys.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Mixt, però com que no està present en aquesta comissió d'avui, passaríem el torn de paraula al següent grup, que és el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Gràcies, consellera, secretària general, per la seva presència, per la compareixença i per la informació que ens ha donat de primera mà sobre el nou model. Des del nostre grup no podem fer altra cosa que felicitar-nos per la presentació i sobretot pel contingut d'aquest acord, en la mesura en que respon, al nostre entendre, als problemes que hi havia plantejats.

Si fem una diagnosi de quins són els problemes que planteja el model actual, el model de 2009: ha presentat un desequilibri vertical, els ingressos de l'Estat, en bona mesura per la reforma de l'IVA del 2012, que han crescut molt més ràpid –senyor Montoro–, han crescut molt més ràpid els ingressos de les comunitats autònomes que no pas els ingressos de l'Estat. I, per tant, això ha generat un desequilibri que cal recuperar, cal redreçar redistribuint de nou la proporció d'ingressos que gestionen les comunitats autònomes i l'Estat, en el benentès de que les competències homogènies, en aquest cas, que gestionem les comunitats autònomes són aquelles en bona mesura més oneroses, més inelàstiques des del punt de vista de la despesa i, per tant, les que requereixen una major atenció.

Es corregeix el desequilibri horitzontal que aquesta successió de fons havia acabat generant, amb aquest desequilibri de fins a un trenta-cinc per cent dels recursos

percebuts per unes comunitats. I en el nou model es planteja una reducció d'aquesta diferència, fins a un tretze per cent.

És un model, per tant, que respon als criteris de transparència, d'igualtat i d'equitat. Aquesta reducció de la diferència de la forquilla, ens sembla que respon perfectament a aquest objectiu, i, com deia la consellera, a una aplicació d'un model corresponsable basat en l'ingrés i no en la despesa, la qual cosa representa que essencialment estem parlant d'un nou model.

I així mateix, és un model que, a diferència del que alguns que m'han precedit en l'ús de la paraula diuen, garanteix la solidaritat en la mesura en què garanteix la suficiència de recursos per a tothom per garantir el finançament dels serveis públics fonamentals, element que no és per nosaltres ni una condició ni una imposició, sinó un element de convicció. Per tant, respon, com deia, a un model que ens sembla que compleix, diguem-ne, bona part del recorregut dels objectius que teníem.

Dit això, ara li voldria fer algunes preguntes –i em dirigeixo, diguem-ne, directament a vostè, perquè ningú no se senti al·ludit, ni que sigui indirectament. Si mirem els programes electorals d'algunes formacions polítiques i féssim l'exercici del *checklist* i agafem concretament el programa de Junts per Catalunya i fem el *checklist*

Fitxer 18CEF6

de què deien sobre el finançament i trobem sorprenentment, tres conceptes: traspasar, per part de l'Estat a l'Agència Tributària, la capacitat de gestionar, recaptar i liquidar els impostos, el concepte de solidaritat i el concepte d'ordinalitat. No s'hi diu ni es matisa si ajustada, si no ajustada, per cert, ajustada és als criteris que s'ha fet servir sempre. Per tant, diguem-ne, valora que podríem fer un triple xec en aquest *check-list* des del punt de vista que el model satisfaria els objectius en genèric que algú va plantejar en el seu programa electoral? Em sembla que, si responem a aquesta pregunta, hom es podria plantejar on és el problema. Si el problema és que no ho faig jo, aleshores hi trobo les pegues malgrat assoleix i aconsegueix els objectius que incidia i que marcava?

En segon lloc, com valora també, amb relació a les al·lusions, que una formació política com és el Grup Parlamentari Popular, que durant molt de temps i tenint la responsabilitat de Govern, no cometés la reforma del sistema de finançament, es prodigui en crítiques, però en canvi ni planteja alternatives, ni tant sols planteja crítiques específiques als elements de funcionament o de l'arquitectura del model. Per tant, ens sembla diguem-ne sorprenent. De fet, ens sembla tan sorprenent, fins i tot, que llegint algun titular fa basarda, com per exemple quan es diu que el Partit Popular refusa el model de finançament, promet derogar-lo, però no descarta que algun dels seus barons s'hi acullin. Això a casa meva se'n diu política del Pepe Gotera i Otilio, perquè com s'entén que digui: «No, deixem-ho *caer de un burro*», però en canvi no rebutgem que algú, atès que podria rebre molts diners molt necessaris per al finançament dels seus serveis públics, digui: «Bé, però potser parem la mà i l'agafem». Per tant, ens sembla que és una política, com a mínim, contradictòria i poc coherent.

Per últim, només algunes referències, en aquest cas sí que podrien considerar-se al·lusions directes. En primer lloc, estigui tranquil, senyor Ramírez, que aquests diners, si el nou model, que esperem que sí, es porta a terme s'aprova i és vigent, els diners, aquests 4.700 milions, no els gestionarà el PSC, Esquerra i els comuns. El gestionaran les institucions catalanes i serviran per finançar els serveis. Les institucions catalanes no són Revuelta, eh? No gestionem nosaltres. Si vostè es pensa que tothom gestiona com vostès els recursos que recaptaven per la dana, no. Són per les institucions catalanes per finançar serveis públics i aquí els partits no gestionem feliçment.

I finalment, no sé si això ho considera, però em sembla que el senyor Ramírez ha descobert que els ingressos públics venen dels impostos, que aquests 4.700 venen d'impostos, però aquests i tots, per tant, no sé si consideren necessari fer alguna explicació al respecte, però en tot cas, clarificar-li que tots els ingressos públics de totes les administracions provenen d'impostos, per tant, estigui, en aquest sentit, ben tranquil.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I abans de retornar la paraula a la consellera d'Economia i Finances, el diputat del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena, ens ha demanat poder intervenir per al·lusions al president del seu partit, en aquest cas, i, en base a l'article 87 del Reglament del Parlament, per al·lusions i amb potestat sobre aquesta presidència, li atorgaren trenta segons estrictes perquè faci el comentari oportú.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies. No és que com que ell no pot ser aquí, perquè per culpa de la repressió política no pot ser càrrec electe, només voldria dir que la persona a la qual ha fet referència, l'Oriol Junqueras, s'ha trencat la cara per la democràcia. Aquest és el principi que el mou políticament, com en altres persones que han patit molt i molt per donar la paraula als ciutadans i ciutadanes, mentre altres partits com el seu aplaudien quan aquestes persones que anaven a votar se'ls trencava la cara.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I ara, sense més, tornàriem a donar el torn de paraula a la consellera, perquè faci les precisions que cregui oportunes. Endavant.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies a tots els portaveus dels grups parlamentaris pel to i per la cordialitat. Crec que malgrat que a vegades s'escolten i s'escolten coses gruixudes, crec que mantenir el to i la cordialitat i el respecte sempre és important, així que els ho agraeixo molt.

Començant pel diputat Castellà, li volia llegir dos paràgrafs de l'acord d'investidura entre el PSC i ERC, perquè, és clar, vostè és l'lect i ha llegit la part que li ha interessat, però jo li volia llegir dos paràgrafs curts i diu: «Un finançament ju...» Això es diu al preàmbul del nostre acord, l'acord del PSC i Esquerra Republicana. Diu: «Un finançament just i singular és compatible amb la contribució equitativa al sosteniment de la despesa de l'Estat, que redunda en benefici dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i en la solidaritat entre territoris. Un finançament singular necessita un

model bilateral de relació amb l'Estat, compatible amb la participació en òrgans multilaterals, quan la naturalesa o l'àmbit dels acords així ho exigeixi.

Aquests dos paràgrafs em serveixen per deixar clar alguns elements claus d'aquest acord. És a dir, no estem, no estàvem negociant un finançament, un finançament, insisteixo, fora de mare, fora d'un conjunt. Per què? Doncs perquè parlàvem d'ordinalitat i solidaritat com el seu programa electoral. Nosaltres diem, escolti'm, ara el que s'ha presentat, el que ha presentat la vicepresidenta Montero ara és un finançament per a les competències homogènies. És un model de finançament, però per a les competències homogènies, que és bàsicament Salut, Educació i Drets socials. Això no és tot el finançament que necessiten les comunitats autònomes, és obvi, però és una part important, que és el que ara hem negociat. Ara s'ha de posar en tramitació parlamentària i, per tant, són les competències homogènies. Jo vull deixar clar això: És drets socials, és educació i és sanitat. I per què servirà? Doncs servirà per finançar això, per finançar-ho millor. En el cas de Catalunya, 4.686 milions d'euros per finançar millor la sanitat, l'educació i els drets socials. Això ho volia deixar clar.

Després hi ha una altra part i em sembla que ho deia el diputat Salvadó, que és la singularitat. Com financem les competències no homogènies? Aquelles competències que tenim, que té Catalunya i no en tenen d'altres? Doncs la nostra seguretat, és a dir, nosaltres tenim Mossos, Inspecció de treball, la nostra llengua. Hi ha competències que té Catalunya i no tenen els altres. Això s'ha de finançar. Sempre va amb una negociació a través de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals a través d'una transferència, que nosaltres no volem que es faci a través de transferència. Insistim, volem que ens deixin gestionar els nostres ingressos. Com ho farem? Amb més participació amb l'IVA, que ara haurem de negociar quina més participació? Estem parlant d'un divuit, d'un vint, d'un vint-i-u. I aquesta part de més cessió de participació en l'IVA serà la que utilitzarem per gestionar aquestes competències singulars, que avui pugen a l'entorn dels 3.900 milions d'euros. És a dir, avui ja ens transfereixen 3.900 milions d'euros. Evidentment, en la negociació esperem millorar aquesta xifra, hi insisteixo, per finançar millor les competències singulars. Per tant, un segon paquet, que encara no s'ha obert.

Un tercer paquet: capacitat normativa. Hem de millorar la nostra capacitat normativa, ho deia vostè, diputat Castellà, i estem treballant en aquest sentit per incorporar-ho també en aquesta tramitació parlamentària. Guanyar capacitat normativa, en IRPF, en IVA, per poder tenir molta més capacitat de moure i d'utilitzar la política fiscal com una política redistributiva.

I l'altra quarta i última és la gestió tributària. Aquí a Catalunya sempre ha tingut voluntat d'autogovern. Amb l'acord d'Esquerra Republicana parlàvem de la possibilitat de què Catalunya acabés recaptant tots els impostos i gestionant tots els impostos que es generen a Catalunya i, per tant, això ho hem de treballar. S'ha de treballar amb modificacions legislatives i també preparant l'instrument, que és l'Agència Tributària de Catalunya, perquè sigui capaç de desenvolupar tota aquesta gestió que, en aquests moments, ja ho saben, ho he dit moltes vegades, l'agència no ho està, de preparada. Necessitem preparar-la, necessitem dotar-la, necessitem transformar-la, perquè pugui assumir tota aquesta capacitat de gestió.

Quan tinguem aquests quatre paquets, carpetes, diguin-li com vostès vulguis, crec que podrem parlar d'un finançament singular per Catalunya. Quan tinguem el finançament de les competències homogènies, quan tinguem el finançament de les competències singulars, l'augment de la capacitat normativa i la capacitat tributària, podrem parlar d'un finançament singular per a Catalunya, perquè cap comunitat autònoma tindrà el nostre nivell d'autogovern, cap d'elles en l'àmbit del finançament. I, per tant, nosaltres sí que crec que aleshores podrem dir que clarament tenim un finançament singular.

Ara hi estem caminant i ara hi hem posat, òbviament, aquesta primera pedra, importantíssima, importantíssima per avançar. I, per tant, justament en aquesta primera fase hem fet una i s'ha de fer una negociació multilateral, perquè estem parlant de competències homogènies que afecten a tothom. A les singulars, hi haurà d'haver bilateralitat, òbviament, perquè són les que només té Catalunya. I, per tant, jo li deia: Vostè s'ha oblidat de llegir alguna part de l'acord en què sí que parlem de multilateralitat quan cal. I cal, perquè ara parlem de competències homogènies que afecten a tothom.

Vostè em deia quines variables podríem dir singulars que hi ha en aquests moments en la part d'aquest finançament de les competències homogènies. Bé, doncs, òbviament l'IVA a pimes. L'IVA a pimes és un ingrés que, si analitzem el teixit econòmic d'Espanya, afavoreix clarament a Catalunya. Catalunya és el territori on més pimes hi ha; també després seguit de nosaltres, Madrid, però bàsicament és Catalunya i, per tant, el gran gruix dels ingressos per IVA a pimes vindrà a Catalunya, perquè som el territori que més tenim. Per tant, aquí és una singularitat, s'ha volgut destacar. S'ha volgut emfatitzar aquesta singularitat de Catalunya dient el 56,5 dels ingressos que vinguin per IVA a pimes els recaptarà les comunitats i va en aquesta cistella.

Després, amb el tema de la població ajustada, tota la vida –no faci vostè trampa, diputat Castellà, vostè ja ho sap– sempre es fan els models amb població ajustada, sempre, sempre. Després podem fer l'anàlisi amb població real, però no ens fem trampes al solitari. Sempre s'ha fet amb població ajustada, no només nosaltres. Els altres models, també a Canadà o a Alemanya, fas població ajustada, evidentment. Has d'analitzar uns paràmetres. No tots els territoris són iguals, evidentment. I aquí es valora la insularitat, la dispersió territorial, la superfície del territori. I s'han incorporat elements que crec que sí afavoreixen a Catalunya. O sí que valoren o que tenen en compte alguns elements diferents a Catalunya. Per exemple, s'ha augmentat de set a vint grups d'edat. Bé, doncs això té a veure també amb la població catalana, que té molta gent per sota, perquè arriba a moltes persones, sobretot immigrades i molta gent a les franges de dalt, degut també a l'esperança de vida que tenim.

Després, un element que s'ha incorporat que afavoreix clarament a Catalunya: la incorporació en l'àmbit de l'educació de tota la població universitària que a Catalunya, vostè sap que som de les que més en tenim. I això no hi era en el model actual i s'ha incorporat. Tot el que fa referència a la despesa en salut, farmàcia, etcètera, que aquí també sabem que Catalunya té una major despesa i una despesa important. Per tant, sí que s'han incorporat alguns paràmetres, alguns criteris en la manera de calcular la població ajustada que ens afavoreixen.

És veritat, i jo he dit que no s'ha incorporat el cost de la vida. Ens hauria agradat. No s'ha incorporat perquè sí, perquè és veritat que quan negocies a vegades hi ha coses que guanyes i s'incorporen i altres coses que no. Aquest no s'ha incorporat. Però bé, veurem si en la tramitació parlamentària, doncs, som capaços de que aquest element s'incorpori o per la via de la població ajustada o per la via d'altres compensacions. No ho sé, però en tot cas ens hauria agradat incorporar i no ha pogut ser. Però insisteixo, n'hi ha d'altres que també afavoreixen per la singularitat, per la idiosincràsia de Catalunya.

Per tant, sí que hi ha algunes variables, malgrat les competències homogènies, que ens afavoreixen i que nosaltres hem lluitat, com l'IVA a pimes que ja l'apuntava l'acord d'investidura entre ERC i el PSC. Per tant, sí que hi ha alguns elements malgrat aquesta finançament de les competències homogènies i, hi insisteixo, sempre es fa amb població ajustada. S'ha de fer amb població ajustada. No hi ha una altra manera de fer aquests models.

Bé, m'ha parlat vostè de la capacitat normativa, hi estem d'acord. És a dir, hem de guanyar capacitat normativa amb l'IRPF, amb IVA, sinó no tindrem aquesta sobirania fiscal a la que volem tendir i, per tant, estem treballant en això i espero que es pugui també incorporar el model i, com deia, singularitzar el nostre finançament. Nosaltres, en aquest sentit, estem treballant i amb aquesta voluntat també, perquè en tota la tramitació parlamentària es puguin incorporar tots els matisos i esperem que també el seu grup parlamentari, li ho dic molt sincerament.

Ha parlat vostè del fons de compensació territorial. Aquest fons va a banda del model, és a dir, el fons de compensació és a banda del model, no va dins. És un fons de 3.300 milions d'euros per... I això lliga amb una de les reflexions que feia la diputada de la CUP, la diputada Vega, que és què passa amb els territoris que no tenen prou capacitat tributària i, per tant, no aporten prou. No aporten en gran part perquè no són rics, perquè no generen prou riquesa. Els hem de castigar? Jo estic d'acord amb vostè: No. El que hauríem d'intentar és que tinguin més capacitat tributària i per tant, generin més riquesa. I com ho fem això? Desenvolupant-los econòmicament perquè tinguin aquesta capacitat. Per tant, es crea aquest fons pensat per a això, per agafar alguns territoris que en aquests moments la seva

capacitat tributària és menor i, per tant, la seva capacitat de generar riquesa és menor i podem injectar projectes que els permetin. És a dir, el que volem és que tots avancem i, per tant, que tots puguem arribar a ser solidaris. Però és veritat que comunitats aportadores netes al sistema només serem tres, que és Madrid, Balears i Catalunya. La resta són receptores de la solidaritat. És impossible, evidentment, que totes siguin aportadores netes, no? Hi ha unes que tenim més capacitat tributària que altres i ve donat per la generació de riquesa que fem.

Per tant, aquest fons que va fora del sistema ha d'ajudar a això i per tant, hauria d'ajudar a que d'aquí uns cinc anys, quan revisem el model, aquí hi haguessin elements diferents a tenir en compte i a valorar. Per tant, crec que he contestat bastant a tot el que vostè em deia. Ara hem treballat totes les competències homogènies, per això necessites la població ajustada amb uns paràmetres determinats. Hem de seguir treballant amb la capacitat normativa, amb la capacitat de gestió tributària i amb això

Fitxer 18CEF7

estem, en això estem, per poder-ho incorporar en tota la tramitació parlamentària.

Pel que fa al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, bé, crec que, en fi, també seria estrany que ara discrepéssim vostè i jo, per tant, estem d'acord amb tot el que ha dit. Tenim el repte de la gestió tributària, és veritat; tenim el repte de modificar les lleis perquè se'ns delegui la gestió de l'IRPF, i, a banda, tenim el repte, per mi encara més gegantí –ho he dit sempre–, de posar l'instrument de l'Agència Tributària de Catalunya i preparar-la perquè pugui fer aquesta gestió.

Ah, també volia dir una cosa, i lliga amb el que també ara m'he oblidat de dir-l'hi al senyor Castellà. És veritat que ara, encara que demà es modifiqui la llei, no podrem fer la recaptació de..., la recaptació no la podrem fer, això ja en som conscients tots plegats, no?, que tots, o molts dels grups que som aquí hem governat. Però una de les coses que sí que hem aconseguit al sistema, i aquesta és una novetat que encara no ha sortit i jo m'he oblidat al principi de dir-la, és eliminació de les bestretes i de

les liquidacions a dos anys. És a dir, nosaltres ara no podem, encara que es modifiqui la llei, no podem recaptar, no tenim aquesta capacitat, no? Això necessita una transformació tecnològica molt rellevant i comptar amb les dades, etcètera, etcètera. Ara bé, què hem treballat amb el Govern d'Espanya? L'eliminació de les bestretes. Avui, a nosaltres ens liquiden el model de finançament dos anys enrere. Per tant, aquí, més capacitat. Hem d'estar demanant bestretes doncs que van arribant, però això és d'una difícil gestió. I el que ara doncs es treballa i s'incorporarà en aquest model de finançament és que s'eliminin les bestretes.

I el que passarà és que la recaptació que fa l'Agència Tributària espanyola se'n va a una caixa comuna i d'aquesta caixa comuna, en temps real, se'n va la part que pertoca a la comunitat autònoma, en aquest cas a Catalunya, i la resta se'n va a l'Estat; a l'Estat, per pagar i finançar les despeses que fa a Catalunya i que beneficien els nostres ciutadans, les competències que té atribuïdes l'Estat. I el que ve a Catalunya és la part de la cessió que n'hem parlat abans, de la cistella de tributs, i servirà, evidentment, perquè nosaltres financem les competències lligades a l'estat del benestar. Per tant, en temps real rebrem la recaptació –en temps real. És veritat, no tindrem l'instrument preparat per recaptar, però l'Estat ens passarà en temps real la recaptació que anem fent dels nostres impostos. Aquesta és una molt bona notícia. Això, realment, és un element molt innovador del sistema. No era fàcil aconseguir-ho pel Govern d'Espanya, i em sembla que és una proposta que se n'ha parlat poc i crec que és molt interessant. No podem recaptar –tampoc tenim l'instrument preparat–, però en temps real rebrem la recaptació que genera Catalunya. Crec que aquesta també és una molt bona notícia, no?, i crec que té a veure també doncs... Mentre no puguem fer la recaptació, sí que podem rebre en temps real els ingressos. Tot i així, podem gestionar elements de l'IRPF, i és en lo que hem de treballar. I espero que, amb les feines que estem fent, els treballs amb el Govern d'Espanya, puguem tirar endavant amb aquesta modificació legal.

Amb relació al Partit Popular, a veure, senyor Fernández, li diria moltes coses, eh? A veure, el col·lapse dels serveis públics és culpa del finançament? Una part sí. És a dir, i no ho dic jo, ho diu la Sindicatura de Comptes, que va fer una anàlisi del deute de la Generalitat, i ell diu: «Del deute de la Generalitat, entre un vint-i-set i un trenta-nou té a veure..., o sigui, ens hem endeutat per poder finançar els serveis públics

que gestionem.» Això ho diu la Sindicatura de Comptes. I, per tant, home, doncs sí, hem hagut d'endeutar-nos per pagar. Això és un drama.

I abans..., em sembla que ho ha dit el diputat Cid, que, clar, el Partit Popular, el 2013, va augmentar l'IVA, que és un impost que realment doncs va tenir uns ingressos molt importants, i, en canvi, no va compensar les comunitats autònomes amb això. I els anys de la crisi van ser molt durs per a les comunitats autònomes, eh?, molt dura per a Catalunya. Hi ha aquí el senyor Castellà, que era secretari d'Universitats i Recerca en aquella època, i ho va viure i ho va patir. És a dir, les comunitats autònomes hem estat infrafinançades, sobretot alguns anys en els que s'ha tingut poc en compte la feina que fèiem les comunitats autònomes, que era, sobretot, en aquest cas, finançar i gestionar l'estat del benestar, que és educació, sanitat i drets socials, i saben vostès les xifres importants que suposen; de fet, són els tres departaments més grans de la Generalitat, als que més despesa o inversió hi dediquem, no? Per tant, miri, hi ha una part del col·lapse que sí que té a veure amb aquest infrafinançament. Per això era tan important posar una proposta sobre la taula. I l'hi haig de dir: no l'ha posat el Partit Popular els anys que ha estat al Govern, i això que tenia majoria absoluta. És a dir que, amb la majoria absoluta, podia haver fet el que volgués i haver-ho aprovat, i no ho va fer. I, per tant, jo també li vull dir això.

També, quan va arribar el senyor Feijóo al capdavant del Partit Popular, se li va oferir negociar el finançament, i el senyor Feijóo va dir que no. No passa res. Les comunitats autònomes també, en els consells de política fiscal i financera, finalment, com que no hi havia acord possible, li vam demanar a la vicepresidenta Montero «pues haga usted una propuesta». Doncs miri, l'altre dia la va presentar. Llavors, ens agradarà més o menys, però ara tenim una proposta en la que treballar. I, per tant, jo també li diré al Partit Popular: home, una mica d'humilitat amb això. I, clar – ho deia també el senyor Cid; jo m'ho havia apuntat abans –, quan deia vostè lo de treballar d'amagat... Home! Miri, jo també... Va, per no dir lo mateix que diu el senyor Cid, que si no al final... Però la política és com és, i és veritat que necessites majories parlamentàries. I per aconseguir majories parlamentàries has de negociar. I, és veritat, necessites negociar per tenir els vots necessaris per aprovar uns pressupostos, per aprovar una llei. I això, al final, és el reflex del que volen els

ciutadans, que és que el senyor Sánchez hagi de pactar amb molts grups doncs l'aprovació d'uns pressupostos o d'una llei. Si no, li haguessin donat majoria absoluta, no? Li van donar majoria absoluta al Partit Popular i va prendre unes decisions. I després l'hi va treure, o l'hi havia tret en alguns moments, i el Partit Popular va haver de buscar els suports. I en un moment determinat, l'any 96, doncs el senyor Aznar es va haver d'acordar amb el president Pujol. No ho critico, eh?, és la realitat. Però si és el que hem de fer!

En democràcia, és sumar suports. Però llavors vostè no vingui a retreure que el president Sánchez es fes una foto amb Oriol Junqueras perquè va pactar el finançament, perquè és que vostè, o vostès, en aquella època, amb el president Aznar, es va fer una foto amb Pujol al Majestic, i amb el que es va pactar doncs l'augment de l'IVA al cinquanta per cent, de l'IRPF al trenta, es va traspasar la policia, es va eliminar el servei militar... En fi. Ben fet està, si necessites els suports per tenir una majoria per governar. És una majoria que a mi m'agradava? No. Però això és la democràcia també. I, aleshores, jo també ho dic, perquè a vegades, segurament, si fóssim una mica més honestos, la gent ens escoltaria més i ens respectaria més. Però no, quan ho fa l'altre, no, i quan ho faig jo, sí. Doncs jo crec que no està bé. I, per tant, d'amagatotis, res. La foto és l'exemple de que no s'ha fet res d'amagatall. S'han fet treballs? Sí. S'han fet treballs, evidentment, d'una manera discreta, i se'n seguiran fent, i més que se n'han de fer. I espero que en aquests treballs tant de bo s'hi pogués incorporar el Partit Popular. No tinc masses esperances; en tinc més amb Junts per Catalunya. Però, bé, veurem el pas del temps el que ens va portant, no?

Bé, el diputat de VOX. Jo també m'he quedat bastant sorpresa –però ja, en fi, després de l'últim Ple...– de la seva intervenció. Miri, el procés és senzill. El procés és, hi insisteixo, un treball que està fent el Ministeri d'Hisenda per transformar aquesta proposta en modificacions legislatives que s'aprovaran en un Consell de Política Fiscal i Financera. Per cert, les comunitats autònomes no han votat res encara, eh?, senyor Fernández, no han votat re. En el consell es va presentar el model, eh? Després han dit totes que no, que tal. Bé, en privat, a veure què diu el president de València, que està en una situació molt delicada i els resultats que li donen són de més de 3.600 milions d'euros. Però, bé. O 1.200 al de Múrcia. Però

això ja ho veurem. També li dic el president de Castella - la Manxa, com explicarà també als seus ciutadans que renuncia a 1.300 milions i que, sobretot, es redueix la diferència de finançament entre comunitats autònomes, que és important perquè parlem de competències homogènies. El senyor Castellà deia: «Sembla vostè la ministra.» No, no, és que, com que parlem de competències homogènies, jo vull veure que hi hagi més igualtat a igual esforç fiscal i, per tant, haig de defensar també aquesta posició.

En tot cas, aniré al Consell de Política Fiscal i Financera. Allà, haurà de passar una votació, anirà al Consell de Ministres i entrarà al Congrés dels Diputats. I aquí, evidentment, el model de finançament autonòmic estarà en mans dels grups parlamentaris, que és a qui li pertoca aprovar això. No compto amb VOX, òbviament, però sí que espero tenir el suport d'altres grups parlamentaris. I jo espero que aquells que ara no estan en aquest consens hi puguin entrar. Hi ha tota una tramitació parlamentària, es poden fer esmenes, es pot negociar. Ho ha dit el president Sánchez, no ho dic jo; ha dit: «Sudaremos la camiseta», per intentar sumar el màxim de forces polítiques possible per aprovar aquest model, que és bo per a Catalunya. I jo crec que és bo també per a la resta de comunitats autònomes. És bo per a l'estat del benestar, perquè el reforça. I, per tant, doncs aquest és el procés que farem, i espero doncs que s'hi pugui sumar el màxim de grups possible. Diu vostè: «Per què?» Hi insisteixo, competències homogènies: educació, sanitat i drets socials. És per a això, és el finançament per a això.

I, després, vostè parla d'impostos. Home, és que totes les polítiques públiques que fa qualsevol administració les fa perquè hi han uns ingressos que venen dels impostos dels ciutadans –és així. Ara, vostès són els defensors d'eliminar impostos. Doncs miri, si elimina impostos ja m'explicarà com fa polítiques públiques i com millora tots aquests serveis públics de què parlava. S'ha de ser coherent. Si redueixen els impostos, es redueixen els ingressos i, per tant, tens menys recursos per fer polítiques públiques que avui has de reforçar. I parlo de la sanitat, on cada vegada vivim més anys. Espanya és el país *del món* amb una esperança de vida més alta. Això és una gran notícia, però això també vol dir que necessitem més recursos per a la sanitat, perquè creixen les malalties cròniques i perquè

l'envelliment s'ha de cuidar, per exemple. Vull dir, això no és malbaratar; és que això és una realitat que tenim. I, per tant, s'ha de parlar amb una mica de coneixement.

I l'altre, quan diu vostè el deute... No. Miri, quan se'n va l'últim president socialista que va governar la Generalitat, que és el president Montilla, se'n va i hi havien a l'entorn dels 26.000 milions d'euros de deute, 26.000: avui n'hi han 88.000. Jo no diré res, perquè és veritat que una part del deute ve per l'infrafinançament, eh?, que hem patit, perquè cap govern, fins avui el Govern de Pedro Sánchez, ha posat una proposta sobre la taula. I amb el FLA estem igual: està al Congrés dels Diputats. Escolti'm, si hi té interès, votin a favor d'aquesta reducció del deute del FLA, i, sincerament, nosaltres ens sentirem molt alleugerits, perquè això és a favor de la ciutadania, que en comptes de dedicar uns recursos a pagar els interessos del deute els dedicarem doncs a la sanitat o a l'educació, per exemple, no?

Amb el senyor Cid, bé, hi estem molt d'acord. És com amb el diputat Salvadó, no tenim discrepàncies amb vostès, i ho saben. Segurament podem emfatitzar una cosa o altra. Nosaltres creiem que en aquest traspàs i a aquesta concreció de les modificacions legislatives per fer efectiu el model ha d'haver-hi un treball per lluitar contra el *dumping* fiscal. No pot ser que uns fem més esforç fiscal i això acabi afavorint aquells que fan un menor esforç fiscal. Això no pot ser i, per tant, hem de tenir aquest límit, aquest terra fiscal en alguns impostos perquè ningú els pugui abaixar, i en això està treballant el Ministeri d'Hisenda i nosaltres hi estarem molt atents. També ho vull dir: hi ha algun diputat..., crec que en algun moment no sé si d'aquesta sessió, però en d'altres ho ha dit, no?: «Ara hem de vetllar perquè aquesta transposició, diguéssim, del model a les lleis es faci tal com hem acordat.» Per tant, haurem d'estar amatents nosaltres també, i també us demano als grups que ho estiguen. I si, escolta, hi ha alguna cosa que no ha quedat com nosaltres voldríem, doncs que treballem en el tràmit parlamentari, no?, perquè per a això hi és justament. Però estic d'acord que aquest és un tema cabdal. Perquè el que no es pot fer és el que fan les comunitats autònomes del Partit Popular, que és abaixar els impostos als rics, bàsicament, i després demanar més transferències a l'Estat per pagar els seus serveis públics, que, per cert, tenen molt desgastats, eh? I, per tant, doncs en fi, això no es pot permetre, i crec que sí que s'han de posar uns límits clarament a la política fiscal.

I a la diputada de la CUP, a la Laure Vega, bé, és veritat... Li he comentat una mica lo del cost de la vida; hi estic d'acord, i tant de bo ho haguessin pogut incorporar. No és fàcil, perquè hi han moltíssims paràmetres. Bé, veurem si aquesta és una via, diguéssim, que utilitzin alguns grups per entrar a la negociació –tant de bo, no?

I hi estic d'acord quan diu vostè: «La capacitat normativa.» Clar, volem més capacitat normativa. I vostè diu: «Per fer quines polítiques fiscals?» Bé, nosaltres tenim clara una política fiscal més justa i progressiva, que, evidentment, doncs gravi més aquell qui més guanya, qui més té, qui més hereta i qui més contamina. Aquesta és la nostra posició, la que estem tirant endavant. Ho hem fet amb les modificacions, per exemple, de l'impost de transmissions patrimonials aquest any 25, que no els agrada a molts grups. O, per exemple, l'augment de la taxa turística, que espero que s'aprovi aviat en aquest Parlament. O la reducció, també, amb una proposta que ja venia del Govern d'Esquerra Republicana, per reduir els trams de l'IRPF fins a 35.000 euros. És a dir, nosaltres aquesta política fiscal la tenim clara. És veritat que no coincideixo en tot amb els grups de dretes, però la necessitem en tot cas. Més capacitat normativa per decidir. Nosaltres sabem cap a quin camí, cap a quina línia, però crec que l'hem de tenir malgrat tot.

I hi estic molt d'acord, eh? Crec que fa vostè una reflexió, que és de fons, que és, bé, per què algunes comunitats autònomes no tenen prou capacitat tributària. Què ha passat amb la seva riquesa?, què ha passat amb la seva activitat econòmica? Bé, aquest és un debat de fons. Però sí que és cert que el Govern ha posat sobre la taula un fons que ha de permetre estirar aquelles comunitats autònomes, generar activitat econòmica –la que considerin– per tenir més capacitat tributària i poder doncs contribuir més, al final, a aquesta caixa comuna que ens permetria doncs això, tots aportar més i potser que la solidaritat, en alguns casos, no hagués de ser tan gran, no? Però em sembla realment una reflexió molt interessant.

I al meu grup, el Grup del Partit dels Socialistes –també dona suport al Govern–, doncs bé, estic totalment d'acord amb el que també comentava el senyor Riba –no pot ser d'una altra manera. I, bé, m'ha fet algunes interpel·lacions a mi que són per a uns altres, però jo li contesto. Jo li he dit sempre al senyor Castellà, que saben que li tinc afecte des de fa molts i molts anys... A alguns els hi fa ràbia, senyor Castellà.

Espero no generar-li masses problemes a dins de la seva formació política (*rialles*), però ja ho sap tothom, diguéssim, vull dir que tampoc descobreixo res. Però jo sí que crec que, llegint el seu programa electoral, el model que es presenta va molt en la línia del que ells diuen. És veritat que el document no està molt treballat senyor Castellà, en el programa electoral, eh?, també l'hi haig de dir. (*Rialles.*) No! No, és veritat. Vull dir que podria haver-hi un desplegament més concret. A vegades, també els programes electorals han de ser genèrics perquè després tot és molt complicat de concretar, no? Però sí que és cert que el que diu –el que diu– coincideix bastant amb el que està sobre la taula en aquests moments. Perquè vostès parlen doncs d'un principi d'ordinalitat, i el principi d'ordinalitat..., per tant, es refereixen a un conjunt

Fitxer 18CEF8

en què estem nosaltres i en què està aquest model. I vostè parla de millorar la capacitat tributària i de gestió tributària, que puguem gestionar tots els impostos que es generen a Catalunya. Amb això hi estem d'acord. També ho reconeix aquesta proposta de model.

Per tant, jo crec que sí –que sí. És a dir, jo llegint allò penso que Junts podria entrar i espero que ho faci, perquè crec sincerament que, com a mínim, si no, no estaria responent al programa electoral amb què es va presentar a les darreres eleccions, no?

I hi estic d'acord, el Partit Popular no ha presentat res, no té una alternativa més enllà de la queixa. I més enllà de la crítica, una cosa que a mi em sap greu, que va en la línia de fins i tot el que deia el senyor Salvadó o el senyor Elena, que és que quan una cosa ve de Catalunya, ja malament. Home, no, mireu el contingut primer i després critiquem, però, no, com que és de Catalunya... A mi em sap greu això.

A vegades venen propostes molt més valentes, ambicioses i transgressores d'altres territoris d'Espanya i no sento allò de ...se rompe España. Però si ve de Catalunya, sí. Home, abans de mirar l'origen, no?, anem mirar la proposta. Això és el que

m'agradaria que fes el Partit Popular. Sincerament els hi dic, perquè crec que aquí segur que també tindríem elements de coincidència.

Com, per exemple, Fedea ha fet un informe, tampoc, diguéssim, que serien sant de la devoció unes persones que sempre parlin a favor de les coses del Govern d'Espanya, però sí que, en aquest cas, diuen: «és un model millor, és un model més just i més igualitari». Hi ha coses en les que poden discrepar, però fa una valoració bastant positiva del model. Per tant, jo aquí crec, també m'agradaria que el Partit Popular hi pogués entrar, ja que no ha presentat en tots aquests anys una alternativa, no?

I com deia vostè, els ingressos venen dels impostos que paguen els catalans i que després gestionen les institucions i per gestionar competències importants com, en aquest cas, l'educació, la sanitat i els drets socials, no? Molt important i molt rellevant.

Jo, en fi, els hi agraeixo molt el to, crec que donarà per molt aquest debat. Jo els hi agraeixo que hagin acceptat la meua compareixença, perquè és cert que tampoc ens pertoca a nosaltres presentar el model, és un model que ve de la mà del Govern d'Espanya. Però, en fi, crec que l'hem treballat, que és un tema molt important per a Catalunya i que a Catalunya sempre ha generat molt debat. En l'època de l'Estatut també grups de treball, comissions, etcètera.

I, per tant, crec que era interessant que pogués venir almenys a presentar-lo i a poder tenir aquesta conversa. Crec que durarà molt i espero que en tot aquest temps en què es podrà tramitar puguem seguir parlant i ens puguem arremangar, si cal, per millorar aquesta proposta de model.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Doncs, fins aquí aquest primer punt de l'ordre del dia. Agrair a la consellera i al secretari general i a la gent... D'acord, els grups demanen tenir un segon torn. Doncs, començaríem... Disculpi, aquesta presidència pensava humilment que acabàvem aquí aquest primer punt i el donàvem ja per finalitzat, però amb la demanda dels grups, doncs, com no pot ser d'una altra manera, els hi donem

la paraula. I, com ha passat en el primer torn dels grups, té la paraula el diputat il·lustre senyor Toni Castellà per un temps de tres minuts.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera. Sí, sí, jo també l'aprecio molt i estic segur que tampoc comporta cap problema en el seu grup. Però com que l'aprecio i la conec de fa molts anys, m'ha sorprès una de les respostes. Jo entenc que vostè està fent uns esforços, i li correspon, enormes per intentar no posar en evidència l'incompliment d'un acord d'investidura i menys encara posar en evidència qui el va votar, eh?, que és el Grup d'Esquerra Republicana.

Però fixi's, eh?, vostè té molta experiència parlamentària i l'argument que m'ha donat, aquesta vegada no. Jo no he llegit de l'acord el que em convingui, jo he llegit, i vostè ha fet pràctica legislativa, la part dispositiva, la que obliga. I vostè m'ha dit: «Jo li llegiré una altre part», i m'ha dit el preàmbul –el preàmbul. El preàmbul no obliga a res. I vostè ho sap, el preàmbul no obliga a res. I si és rigorosa, ho sap. No, si ho he repassat ara, tranquil·la, no... per això m'ho he mirat i ja està. I la part executiva, la part dispositiva diu el que diu i no s'assembla en res. Aquest model no s'assembla en res.

Dit això, li agraeixo la transparència en explicar, sí, que existeixen els fons de compensació territorial. El fons de compensació territorial és l'aixeta que es guarda el Govern al marge del model. I no cal ni que em contesti, ja li ho diré jo, i aquests diners que es donen a un o l'altre computaran amb això de l'ordinalitat? No, no computaran. És que és la trampa, és que sempre ens passa el mateix. I li agraeixo que ho posi de manifest. Prengui nota, eh?, Esquerra Republicana amb això.

Per tant, és preocupant. Però, en qualsevol dels casos, ja acabo, és a dir, vostè ha fet una frase, i hi estic molt d'acord, a Catalunya ens endeutem –ens endeutem– per cobrir els serveis públics. Que és que no generem els recursos? Sí que els generem, oi? Devem estar sobre una generació més o menys de setanta mil euros, en aquests moments, 70 milions d'euros, i el pressupost de la Generalitat, més o menys sobre els 40.000 milions d'euros.

Això és el que entenem com a dèficit fiscal i, a sobre, ens hem d'endeutar. Llavors, la solidaritat té sentit quan, deixi-m'ho dir així, et sobren els diners, quan t'has

d'endeutar... És a dir, endeutar-te per ser solidari és el negoci d'en Robert de les cabres, eh?

Llavors, sincerament, jo em posaré més greu. O sigui, en aquest moment –en aquest moment–, amb la que està caient amb el col·lapse de Rodalies, amb el que ens està caient amb les llistes d'espera a sanitat, tenim la pagesia... probablement trobarem una manifestació una altra vegada el divendres en peu de guerra i senzillament estan dient: «No és que no ens entenguin, és que no es compleixen els ajuts».

En un moment en el qual tenim unes deficiències enormes en cobrir les places de formació professional. La dependència, en els divuit mesos de Govern, s'han doblat les llistes d'espera, hi han deu mil expedients de la DGAIA sense resoldre.

Doncs, tenint aquest escenari sobre la taula, el parlar que amb una oportunitat històrica com tenim, no afrontem la capacitat... miri, del que deia en el seu acord, sobirania fiscal i relació bilateral amb l'Estat, i quedar-nos amb el cafè per a tothom, crec que mirar els ciutadans de Catalunya amb la situació d'ara per dir-los: «No, és que hem de ser molt solidaris». No, li he dit més d'una vegada i crec que hi podem estar d'acord, que la solidaritat quan te la decideixen els demés...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat, si us plau.

Toni Castellà i Clavé

I portem masses anys des de la transició. I aquí sí que li estenc la mà, nosaltres estarem d'acord i ho podem fer entre tots els diputats, abans de que es presenti aquesta llei o després, sortim de la LOFCA. Sortim de la LOFCA i establim una negociació amb l'Estat, perquè Catalunya no s'ho pot permetre.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. D'acord. El Grup d'Esquerra Republicana també farà ús del seu torn i, per tant, torna a tenir la paraula l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. El senyor Castellà sap perfectament que el preàmbul no obliga a res. Ho sap ben bé per l'Estatut que van pactar amb Zapatero, que allò sí que va ser un pacte a les fosques, que ni solidaritat transparent ni ordinalitat ni concert.

Jo, simplement, senyors de Junts, si en lloc de competir ajudessen a ser més forts, potser l'independentisme seria un projecte més seductor i no hauríem perdut la majoria social d'aquest país. I, sobretot, seríem més reconeixibles com a projecte de país capaç de generar esperança.

Sempre partit davant de país. Abans ho ha dit el company Cid. Mai estan per fer avançar el país, només càlculs a curt. I reconec que els hi funciona. Natros, Esquerra Republicana, estimem Catalunya, estimem els catalans i les catalanes, volem fer avançar el país i, segurament, ho paguem com a partit, perquè al final nosaltres som aquells que optem tossudament per construir paret, per pujar paret. I sempre és molt més fàcil tombar paret que pujar-ne.

Fins ara, hem estat molt acostumats a pujar parets sols. Ara això ha canviat. I mentre la gent d'Esquerra Republicana pugem paret, vostès, els postconvergens, estan asseguts al costat mirant-s'ho. El pitjor no és que no ajudin a construir, que ja no ho pretenem, sinó que esperen a que comencem a construir per anar criticant defecte que observen, sigui petit o sigui gran.

I mentre natros continuem aixecant paret, no només ho fem sense vostès, passius i mentre critiquen, sinó que, a més, a cadascú que passa li diuen lo malament que estem aixecant la paret, fins que arriba un moment que aixeques la paret com l'aixeques, sempre hi ha un grup de gent esperonat per vostès que el seu únic objectiu és criticar com l'estem construint.

Què fem? Mos asseiem al costat de vostès esperant que quan algú es posi a construir el critiquem junts. Si fem això, què farem? I construirà nació? Els convido a què es posen en natros, tenim molta paret per construir. Si la fem junts, la farem millor. I jo crec que el país, li vaig dir l'altre dia al plenari, necessita a Junts per Catalunya per construir un sistema que ajude a resoldre els problemes que tenen els catalans i les catalanes.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara torna a ser el torn de paraula per al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Torna a tenir la paraula l'il·lustre senyor Juan Fernández.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, no se equivoque. Esta propuesta de financiación no viene de Cataluña, viene del Partido Socialista y de Esquerra, y el Partido Socialista y Esquerra no son Cataluña. Son dos partidos políticos que representen a sus votantes y representan también sus intereses. Y esta propuesta de financiación es el mayor ejemplo de que sirven a sus intereses personales, no a los intereses de la ciudadanía.

Mire, se ha hecho mención aquí al pacto del Majestic, ¿no? El Partido Popular y Convergencia i Unió pactaron en 1996 dentro de la Constitución, repito, dentro de la Constitución, porque el Partido Popular, dentro de la Constitución, está dispuesto a pactar, pero fuera de la Constitución no hay nada que pactar.

Y miren, en aquel momento se pactó reforzar el autogobierno no solo de Cataluña, sino del resto de comunidades autónomas. Pero hay dos formas de aprovechar ese refuerzo del autogobierno. Hay la parte que utiliza el Partido Popular mejorando los servicios públicos. Y hay lo que ha hecho el Partido Socialista, Junts, Esquerra Republicana y los Comuns en Cataluña, que es crear un estado paralelo para servir a los políticos y no a los ciudadanos

Miren, el Partido Popular gobierna trece de diecisiete comunidades autónomas – trece de diecisiete comunidades autónomas. Los votantes del Partido Popular no son gente despistada que se despista el día de las elecciones y va a votar al Partido Popular desorientada y sin saber lo que hacen, votan en consciencia.

Y le voy a poner un ejemplo bastante visual sobre el tema. En Galicia, porcentualmente, no en cantidad, porcentualmente, se invierte más en educación y en sanidad que en Cataluña, pero se invierte, se gasta mejor dicho, un tercio de lo que Cataluña gasta en gasto administrativo. En Galicia se invierte en educación y sanidad más de lo que hace Cataluña y se gasta un tercio de lo que gasta Cataluña en gasto administrativo.

Y esta es la mayor prueba de que hay comunidades que trabajan para mejorar los servicios públicos, por mucho que les moleste a los Comuns y hay otras comunidades como es el caso de Cataluña, donde sus gobiernos inoperantes e ineficientes no trabajan para la mejora de los servicios públicos.

Y es por ello que en las últimas elecciones que se producen en el conjunto del país, ustedes, el Partido Socialista, pierden el apoyo y los Comuns, Podemos y los partidos de izquierda directamente desaparecen. Porque ya está bien de dar lecciones, ya está bien de dar lecciones al Partido Popular sobre la mejora de los servicios públicos.

Porque, miren, en Cataluña se ha demostrado que con el Partido Socialista, con Esquerra Republicana y con los Comuns, que al final son el tripartito que gobierna aquí, los servicios públicos no están garantizados –no están garantizados. Porque a día de hoy ni la gente puede coger un tren a tiempo, ni se puede comprar ni alquilar una vivienda como hace veinte años, ni se puede ir al ambulatorio a visitar al médico de cabecera cómo se hacía hace veinte años.

Y el caso, por ejemplo, de los barracones. Mire, en Cataluña hay novecientos barracones, novecientos. Y yo le voy a decir una cosa, quizá no lo sabe, pero en Galicia no saben lo que es un barracón escolar. ¿Por qué? Porque allí sí que se invierte en servicios públicos, sí que se invierte en educación, pero aquí se invierte en gasto político al servicio de los políticos, no al servicio de los ciudadanos.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara té el torn de paraula el diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Bueno, algunos están muy nerviosos, no sé por qué esa tensión. Supongo que es porque el relato se les acaba y ya no saben cómo emitir ese mensaje.

Mire, señora Vega, VOX ha denunciado a Revuelta. Revuelta no es VOX, punto. No hay más que debatir. Por tanto, ustedes pueden seguir sintiendo lo que quieran, pero

VOX ha llevado a Revuelta a la justicia. Por tanto, usted no venga aquí con monsergas que no son ciertas.

Y mire, dos reflexiones sobre el diputado de Esquerra, que me permita que no apele a la consejera, pero como se han interpelado mutuamente, prácticamente el mensaje es el mismo. Dos cuestiones que para mí son importantes. La primera, el señor Salvadó habla de levantar paredes. Ojalá –ojalá– levantaran ustedes alguna pared, porque ustedes han pactado con el Gobierno socialista

Fitxer 18CEF9

50.000 viviendas en Cataluña, y a pesar, y únicamente, de comprar viviendas que no han puesto a disposición, porque han comprado alguna que otra, no se han dado ni una sola llave para abrir ninguna puerta. Por tanto, a lo mejor, en vez de levantar paredes con Junts, pues, tendrían que preocuparse ustedes, levantar paredes reales, que no viviendas en Cataluña.

Y por último, una alusión que usted ha dicho, que es falsa y es mentira. Usted le ha dicho a Junts: «L'independentisme ha perdut la majoria social.» Es que nunca la han tenido. Jamás la han tenido. Ahora son cada vez menos, pero jamás la han tenido.

Y por último, sobre los impuestos, que creo que ha habido revuelo, y, mire, claro que me preocupa. Claro que me preocupa los impuestos. Por supuesto entendemos que los ingresos vienen de los impuestos, y ese es el problema.

¿Sabe por qué, señor Ribas? ¿Sabe por qué, señora Romero? Porque mientras el poder adquisitivo de los catalanes está por el suelo, mientras la cesta de la compra está disparada, mientras cada vez a un catalán le cuesta más llegar a final de mes, ustedes siguen con la extensión fiscal. ¿Y para qué? ¿Para mejorar servicios públicos, para tener mejor sanidad, mejor educación, mejores infraestructuras? No, para más chiringuitos, más carguitos, más separatismo, más inmigración ilegal y, por supuesto, que no falten, más Jéssicas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn parlamentari, si vol fer el seu ús, el Grup Parlamentari de Comuns, l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Sí, gràcies, president. Breument. M'ha agradat molt certs debat sobre la democràcia i sobre el vot amb consciència dels ciutadans i ciutadanes. Entenc que si els ciutadans i ciutadanes voten amb consciència a la resta de comunitats autònomes de l'Estat, a Catalunya també. Ho dic perquè nosaltres estem en un sistema parlamentari.

Si jo no vaig errat, i crec que no, perquè, a més, ho vam votar en el darrer ple, la majoria del Parlament de Catalunya, per majoria absoluta, dona suport a aquest sistema de finançament. *Blanco y en botella*, que diria la meua àvia.

És a dir, avui hi ha una majoria política, i m'atreviria a dir social, ho ha dit també la consellera. la consellera citava els sectors econòmics, i vull citar els agents socials. Els agents socials. Entenc que Comissions Obreres i UGT, a no ser que em desmenteixi el senyor Castellà i es posi al costat de la senyora Nogueras i digui que són sindicats espanyols, són els dos sindicats majoritaris del país, donen suport a aquest sistema de finançament.

Per tant, jo, no?, algunes afirmacions que s'han fet, en aquest cas, pel Partit Popular, és a dir, en tot cas, si a Galícia hi ha una majoria social, doncs, escolti, jo no la discuteixo. Si hi ha, en tot cas, un resultat a les eleccions? Sí, igual que aquí. I que jo sàpiga, la constitució que vostè cita, el sistema que tenim a Espanya, no només a nivell del Congrés, sinó també a les comunitats autònomes, és un sistema parlamentari. Per tant, les majories són clares.

I si va tan bé a Galícia i governen tan bé, m'explicarà per què la població, l'any 2005, era més gran que la que tenim al 2025. Potser és que la gent, molta gent se'n va de Galícia, perquè tan bé que gestionen vostès, doncs, el seu futur no el veuen tan clar com el veu vostè.

En tot cas, jo li faig una recepta. Estem aquí. És el Partit Popular de Catalunya. Si vostè vol ser el representant del Partit Popular de Galícia o l'enviat del senyor Feijóo

al Parlament de Catalunya, doncs, vostè mateix. Escolti, jo, al final, el que..., A nosaltres ens voten, i a vostès també, jo ho reconec, a vostès els voten és els catalans i catalanes, i, per tant, lliurement, els catalans i catalanes han decidit quin és, en aquests moment i per a aquesta legislatura, quina és la composició del Parlament de Catalunya.

I miri, doncs, sí, al Parlament de Catalunya hi ha una majoria política a favor d'aquest nou sistema de finançament, Escolti, és la vida. No passa res. Segurament ja li arribarà el moment, jo espero que no, jo crec que trigarem molts anys, en què vostè podrà estar al Govern de Catalunya. Si segueix amb el mateix camí, ja li dic jo que passaran anys i panys abans de que vostès arribin a governar Catalunya. Suposo que a vostè li és igual i li va bé mentre governin a Galícia.

El president

Gràcies, diputat.. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada senyora Laure Vega?

Laura Fernández Vega

Sí. Jo no faria àrees. No sé si vostès llegeixen gaire les notícies de Galícia. Miri, jo sí. El 22 de gener de fa res, tenien les urgències col·lapsades, no només a les grans ciutats, sinó també en d'altres, fins al punt que col·legis professionals han donat suport a les protestes que estava havent-hi allà, perquè els passadissos plens, no ja les habitacions, els passadissos plens. Mentrestant, dediquen els diners a oficines antiocupes que reben una trucadeta a l'any, que segurament és mig broma. Imaginin.

Clar, és que aquí el debat és molt difícil. Vull dir, jo crec que això m'ho podreu reconèixer, que fer oposició amb segons quines astracanades és molt difícil per nosaltres i també per Junts, honestament. Així que no sé, medalleta per aguantar el tipus, segurament.

A mi hi ha una cosa que em preocupa de la seva intervenció també, consellera, i és que diu: «No sé si l'any que ve serà possible.» En aquesta interpel·lació de la necessitat d'ara, sobretot, que estaven fent tots els partits, molt suaus aquesta volta, amb Junts de la necessitat de que fos el moment i no un altre.

Bé, ho he dit també com a tall de reflexió, eh? Aquesta cosa de que venen i que, per tant, ja no seran possibles. Per tant, és tot necessari, i, per tant, tota paret s'ha de construir ja.

Cura, perquè no totes les parets s'aguanten, per seguir la metàfora. Si parlem d'universitaris, llavors, abordem que només un de cada deu tenen les rendes baixes. Ara mateix, dins de quins universitaris n'hi ha, i això és una cosa que de del 2009 fins ara ha anat mutant, qui pot accedir i qui no a aquesta educació superior, cosa que després implica el risc d'exclusió i pobresa severa.

D'aquests diners, 627 euros més per habitant, sap quins canvis podrem tenir en això? I per què aquesta reassignació? Perquè segurament, o potser, aquesta idea d'intentar sostenir equilibris catastròfics, intentar no molestar gaire a determinats sectors i fer unes polítiques o unes altres, és també el que ens porta a la situació en què d'aquí a un any no es pugui fer aquest pacte.

Bé, vull dir, no ho sé vostè com ho ha... Potser jo m'he equivocat al llegir-ho, però això he entès que tenia a veure amb la legislatura del Govern de l'Estat, i que, per tant, ara és el moment on es podia arribar a certs acords que posteriorment seria més difícil, perquè hi havia unes altres majories. No ho sé, vull dir, tampoc m'ha semblat que jo fos molt *lince*, sinó que es sobreentenia entenia això.

D'acord, doncs, crec que aquesta política del ara o mai, però ara o mai amb coses que no són el que haurien de ser tampoc ens beneficia, ni a nosaltres ni a ningú. Inclús ni tan sols les composicions que vulgui en el Govern de l'Estat.

Nosaltres, evidentment, estem a favor de que hi hagi més recursos a Catalunya. El que diem és que això s'ha de..., vull dir dir, hauria de ser més, i que l'IRPF no és a lo que ens aferrem per poder fer una crítica, perquè no volem criticar per criticar. El que passa és que és important.

I aquí hauríem de veure què és el que s'aguantava i que no s'aguantava en les parets que deia el diputat d'Esquerra Republicana, perquè en el moment en el que canvis de finançament no signifiquen millores qualitatives en el conjunt de la població, és un problema.

En el moment en què aquí no podem tocar el SMI per sobre del que marca l'Estat espanyol, és un problema. I això són polítiques també que tenen a veure amb el benestar social.

I sí, el cost de la vida no implica necessàriament sanitat i educació, però sí implica què passa amb els salaris de tots aquests professionals i quina relació tenen amb com poden viure després. No es viu igual amb 1.500 euros a Extremadura...

El president

Hauria d'acabar, senyora diputada.

Laura Fernández Vega

Sí. Que a Catalunya, tot i que... Molt tranquil. Gràcies pel silenci. Tothom està pensant en lo que farà després, suposo.

Llavors, això em sembla que és important i que és lo que hauríem de tenir en compte. Dit això, pot canviar durant les esmenes. Bé, doncs, esperem que aquesta idea de que sí que tots els grups ara democràtics som necessaris, s'estengui durant més dies i no sigui només ara que és tan important, diguem, per votacions que han d'haver-hi.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, aquesta Mesa torna a deixar constància que no hi ha el Grup Mixt, i, per tant, passem al torn de paraula al diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, si és que vol fer ús de la paraula. Sí. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Bé, una mica de valoració. Ens n'anem satisfets, prudentment satisfets d'aquesta compareixença, en la mesura que hem constatat de forma fefaent que, diguem-ne, en cap intervenció s'ha posat en qüestió aquells elements que entenem estructurals o essencials de l'arquitectura del nou model.

Ningú ha objectat respecte a que és un model més transparent; un model més equitatiu, des del punt de vista de la reducció de les desigualtats en aportació per

càpita respecte al model actual; que és un model que incrementa la corresponsabilitat fiscal; que és un model més enllà dels matisos que sempre s'ha fet en base al càlcul de població ajustada, però compleix o que complirà el principi d'ordinalitat.

I ens hem circumscrit a un debat, en alguns moments, sobre la taxonomia, si el model es diu d'una manera o d'una altra, sobre els instruments normatius a través dels quals s'ha de materialitzar, si es diu d'una manera o no es diu d'una altra, o fins i tot apel·lacions a altres comunitats, però hem vist, llevat, insisteixo, d'elements que valorem positivament de proposta o de millora, com podria ser la inclusió de l'element de la paritat de poder adquisitiu o el cost de la vida, hi insisteixo, recollim com a positius en aportació al debat.

Però no hem vist apel·lacions o no hem vist crítiques o objeccions, en definitiva, a l'estructura bàsica del model que vostè ha explicat i presentat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que constata que el que tenim damunt de la taula és un model que aporta de manera positiva un element substancial, rellevant per a Catalunya, que queda reflectit perfectament de manera molt eloqüent en aquesta transparència que tenim al davant.

I és, al final, el que haurem de decidir, no? Si 4.686 milions d'euros més per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que implica passar de 4.573 euros per habitant a 5.200, és a dir, 627 euros per habitant més o no. I, al final, em sembla que aquest element estructural i essencial del debat no s'ha posat en qüestió, i, per tant, ho valorem, com deia, positivament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. I ara torna a tenir el torn de paraula l'honorable consellera per un màxim de quinze minuts. Endavant.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Seré molt breu per tancar. Bé, jo crec que s'ha evidenciat que definitivament, després de dotze anys, tenim una nova proposta de model de

finançament per finançar les competències homogènies, aquelles competències que tenim totes les comunitats autònomes.

Calia una proposta de finançament que millorés la suficiència financera de les comunitats, en el nostre cas concret de Catalunya, i necessitàvem un model que fos més just, més transparent, més adaptable i flexible, més igualitari, i el que tenim sobre la taula és un model que, justament, respon a aquestes necessitats.

Volíem que s'augmentés la corresponsabilitat fiscal de les comunitats autònomes, i això, òbviament, apareix, que fos un model més igual, més solidari, i que respectés el principi d'ordinalitat, que es compleix en el cent per cent per Catalunya.

Catalunya complirà el principi d'ordinalitat en el cent per cent, i, com a molt, les diferents comunitats autònomes podran moure's amb una forquilla de màxim dos posicions, però amb Catalunya es compleix el principi d'ordinalitat, i crec que és important que ho deixem clar.

És una bona proposta de model, ho vull deixar clar. És a dir, malgrat que es pugui millorar en el tràmit parlamentari, és una bona proposta de model de finançament autonòmic, que portarà a Catalunya 4.686 milions d'euros.

I jo, sincerament, li vull dir a Junts per Catalunya, i així l'interpel·lo directament. No cal que em respongui avui, perquè el que vull és que reflexioni. Què faran vostès? Portaran al Congrés dels Diputats un concert econòmic? Qui els hi votarà?

Perquè miri, senyor Castellà, a la política és l'art de lo possible. No li votarà. No tindrà vostè majoria parlamentària, siguem seriosos, per votar i per aprovar amb un concert econòmic. No hi serà.

I, per tant, nosaltres el que diem és que, en aquests moments, tenim una bona proposta. Siguem pragmàtics. La societat catalana també ens demana que avancem, que portem molts anys en els que hem guanyat poques coses, que tinguem guanys. 4.686 milions d'euros.

Per tant, vostè diu: «Portaré un concert.» Qui li votarà? I la següent pregunta. De veritat vostè, en el Congrés dels Diputats, davant d'una proposta de finançament que no li satisfà del tot, que probablement no li agradi, renunciarà que Catalunya tingui

ja 4.686 milions d'euros, malgrat que pugui millorar la proposta o en vulgui presentar una altra?

Aquesta és la pregunta que li faran els ciutadans, i crec que la resposta és fàcil. Avancem i permetem que s'aprovi aquest model de finançament per guanyar, perquè Catalunya guanyi, i després, doncs, seguim treballant per avançar. Però crec que la política és l'art de lo possible, i possible és obtenir aquests recursos de 4.686 milions d'euros incorporats al pressupost de l'any 27.

Un concert econòmic vostè sap que no li votarà un Congrés dels Diputats en aquests moments, i, per tant, jo el que crec és que hem de ser pragmàtics, hem d'acceptar aquesta proposta i no podem renunciar a uns recursos que necessita el país amb els reptes que tots hem dit que tenim per endavant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies consellera. Doncs ara sí, donarem per finalitzat aquest primer punt de l'ordre del dia. Agrair altre cop a la consellera, al Secretari General i a les persones del seu equip que avui ens acompanyen en aquesta compareixença, i procediríem a fer una petita pausa de tres minuts.

Fitxer 18CEF10

El president

Bona tarda, de nou reprenem aquesta Comissió d'Economia i Finances.

I procediríem amb l'ordre del dia, a fer les votacions... *(Veus de fons.)* Sí? Un momentet, que em comenten que hi han substitucions. Sí, endavant.

Susana Martínez Heredia

President, el diputat Jesús Becerra en substitució de la diputada Ivana Martínez.

El president

Molt bé. I des de Junts m'han comentat...

Toni Castellà i Clavé

Sí, que el diputat Munell és substituït pel diputat Padrós.

El president

Molt bé. No hi ha cap més substitució? *(Pausa.)* Molt bé.

Sol·licituds de compareixença

356-01255/15 i 356-01256/15

Doncs procediríem, com comentava, a votar els següents punts de sol·licituds de compareixença. Hi hauria algun problema per votar conjuntament la 2 i la 3? *(Pausa.)*

Doncs si no diuen res dels grups, procediríem a votar al punt 2 i el punt 3 conjuntament.

Vots a favor?

Abstencions?

Abstenció del PP.

Vots en contra?

VOX.

Per tant, queda aprovada amb els vots de Junts, Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana de Catalunya, Comuns i CUP - Defensem la terra.

Molt bé. Abans una qüestió d'ordre: diputat Cid, el punt número 5...

David Cid Colomer

Ho anava a anunciar quan ho plantegés, però retirem la compareixença. Hi ha una compareixença que hem presentat conjuntament també amb el Grup Socialistes sobre el mateix tema; per tant, quan arribi, doncs, ja hi votarem favorablement. No tenia sentit doblar les compareixences.

El president

Moltes gràcies, diputat. I, per tant, havent tret de l'ordre del dia el punt número 5, els faig la proposta de votar, si els sembla bé i cap grup hi té res en contra, votar junts el punt 4 i punt 6. Hi ha algun inconvenient a votar el punt 4 i el punt 6 de forma

conjunta? (*Pausa.*) Bé, doncs si no hi cap inconvenient, els votàriem conjuntament.
(*Veus de fons.*) Ah, que hi ha un inconvenient, perdó, no havia entès.

David Cid Colomer

Demanaria votació separada del 4 i el 6.

El president

D'acord. Doncs procedim ja directament a la votació del punt 4.

Sol·licitud de compareixença d'Isidre Fainé i Casas, president de la Fundació «la Caixa», perquè informi sobre el projecte de futur de la fundació

356-01346/15

Punt 4, vots a favor?

Junts, VOX, Comuns i la CUP.

Vots en contra?

Socialistes i Units per avançar, Esquerra Republicana i el Partit Popular.

Abstencions?

No n'hi ha cap, lògicament.

Molt bé.

Sol·licitud de compareixença de la directora general de Pressupostos perquè informi sobre el contingut i l'execució del Pla econòmic i financer 2025-2026

356-01370/15

I passem a la votació del punt 6.

Vots a favor?

Partit Popular.

Vots en contra?

I VOX, disculpa. VOX havia votat en contra? *(Algú diu de fons: «A favor.»)*

A favor, vull dir. Perfecte.

Vots en contra?

Ara sí. D'acord. Comuns, ERC.

I abstencions?

Junts i la CUP. Molt bé.

Ara passaríem al segon i últim bloc de l'ordre del dia, que són les propostes de resolució i des del Grup Parlamentari de Junts ens fan una proposta, si als portaveus els sembla bé, que és que comencem pel punt número 9 i a continuació el 7 i el 8. Hi ha algun impediment per poder fer aquest canvi? *(Pausa.)*

Proposta de resolució sobre l'accessibilitat de la informació tributària

250-00924/15

Doncs si sembla bé, procediríem al punt 9, que com que servidor és qui el defensarà pel nostre grup parlamentari, passaré la paraula al vicepresident Canadell.

El vicepresident

Bé, doncs, com deia el president, debatem el punt 9, que és la proposta de resolució sobre l'accessibilitat de la informació tributària. I té el Grup de Junts, el diputat Padrós, cinc minuts per defensar-la.

Isaac Padrós i Suarez

No els gastaré pas. Gràcies, vicepresident Canadell. Avui Junts per Catalunya els presentem una proposta de resolució que no només va d'economia ni només de procediments administratius; va d'una cosa molt més bàsica: del dret a entendre què diu l'Administració quan et parla. I en l'àmbit tributari, això encara és més important: parlem d'impostos, de taxes, de terminis, de sancions i de dret de recurs. Parlem, en definitiva, de drets i obligacions que tenen conseqüències reals sobre la vida de les persones.

Avui, a Catalunya, i només com a exemple, hi ha moltes persones amb discapacitat visual reconeguda oficialment que encara rebem notificacions tributàries en paper, sense cap adaptació i que a sobre se'ns diu que només podrem accedir a formats accessibles si disposem d'un distintiu de mobilitat reduïda. Això no és només un error administratiu; és una discriminació clara, perquè es vincula l'accessibilitat informativa a un criteri que no hi té cap relació. De fet, la Llei 26/2010 i l'article 114 del Decret 209/2023, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Codi d'accessibilitat de Catalunya, són clars, diuen: «L'Administració ha de garantir el tracte adequat i la informació accessible segons la discapacitat real de la persona.» I això vol dir formats digitals llegibles, lletra ampliada, si escau, braille, si ho necessita la persona o els suports necessaris perquè la informació sigui comprensible.

Vull pensar que tots vostès, senyors diputats, saben què pot suposar no complir un tràmit o un deure tributari pel fet que l'Administració no l'ha comunicat com ho hauria de fer. Un cop més, les persones amb dificultats afegides quedem aïllades, amb les conseqüències que se'n poden derivar. Imaginin-se el que suposa en el cas tributari, hi insisteixo.

El que proposem Junts per Catalunya és senzill i raonable: corregir una nova errada, establir un protocol clar i garantir que l'Administració tributària actuï amb coherència, respecte i igualtat. I això en una administració moderna hauria de ser inqüestionable.

Agrair en nom de totes les persones que tenim dificultats afegides a la vida, en aquest cas també visuals, el vot favorable de tots els grups parlamentaris.

I com bé li deia, vicepresident Canadell, no gastaré el temps. Ara bé, si m'ho permet, i per economia processal, aprofito per fer saber que acceptem de bon grat l'esmena que presenta Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident

Molt bé, doncs, moltes gràcies, diputat Padrós. Justament parlant de l'esmena, ara és el torn de la defensa d'esmenes. Per tant, té la paraula el senyor Albert Salvadó, per part d'Esquerra Republicana.

Albert Salvadó Fernández

SÍ, gràcies, president. I també agrair al diputat Padrós l'acceptació de l'esmena.

De fet, des d'Esquerra Republicana estem absolutament d'acord en l'esperit d'esta proposta de resolució. Ho deia ara el diputat Padrós, el fet del dret a entendre què diu l'Administració quan s'adreça a tu és un dret que és bàsic. I, de fet, garantir la igualtat efectiva de totes les persones que formem part de la comunitat amb mesures equitatives ha de ser una obligació, sobretot si la comunicació ve per part de l'Administració pública.

Per part nostra, fem una esmena al punt 1, no per no estar-hi d'acord, al contrari, sinó també per posar en valor el Decret 209/2023, que en l'anterior legislatura se va fer un esforç important i es va aprovar el Codi d'accessibilitat de Catalunya, que estableix que els documents públics que emet l'Administració es proporcionaran amb textos adaptats. I aquí incorporem el concepte de «lectura fàcil». I, per tant, simplement fèiem esta matisació.

Hi insistixo, votarem a favor de..., independentment de que s'acceptés, que estem satisfets que s'accepte l'esmena, però votem a favor dels quatre punts i agraiem la predisposició

Fitxer 18CEF11

del Grup Parlamentari de Junts.

El vicepresident

Moltes gràcies, diputat Salvadó. Ara, per fixar posicionament la resta de grups parlamentaris. Començaríem pel Partit Popular amb la diputada Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresident. En primer lloc, agrair al senyor Padrós que ens hagi presentat aquesta proposta en nom de Junts sobre l'accessibilitat de la informació tributària. Hi estem totalment d'acord, amb tots els punts de la proposta. Creiem que la Generalitat ha de fer un major esforç, i especialment en les comunicacions tributàries, per adaptar el format de la informació a la discapacitat real de cada

persona. I a més a més, sense haver de presentar cap distintiu, el PMR o que se li demani, el codi de mobilitat reduïda, per tal que justament no sigui discriminatòria i es garanteixi el dret a la informació accessible segons la normativa.

Moltes gràcies de nou.

El vicepresident

Doncs gràcies per la brevetat, diputada Casanova. Ara seria el torn del diputat de Vox, senyor Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor vicepresident. El que... De les paraules del diputat de Junts que ha explicat la situació, és que és dramàtica. El fet és que avui s'estigui debatent aquesta proposta de resolució, perquè no es rebí la documentació correctament, perquè es tingui accés a les persones que no poden tenir accés de manera habitual. És que no s'entén. I, per tant, són persones que necessiten ajuda. Només faltaria.

Però és que hi ha un tema que és fonamental, i és que aquí hi ha una sèrie de governs socialistes que treuen pit que si la intel·ligència artificial, que si la tecnologia, que si hem d'anar a un món més automatitzat i, en canvi, no tenim cura de les persones que tenen dificultats. Per tant, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, recolzarem la proposta, però sí que volia donar un últim missatge i molt breu.

És el fet de que no s'entén. La gent no entén. La gent no entén que aquestes coses s'hagin de debatre en una comissió perquè això ja s'hauria d'aplicar. S'hauria de prestar aquest servei. I hi insisteixo, evidentment, no treure pit d'una intervenció que d'un altre diputat, però si qualsevol escolta la intervenció del diputat de Junts ho entendreà.

Gràcies.

El vicepresident

Gràcies, diputat Ramírez. Ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns. Diputat Cid, si us plau.

David Cid Colomer

Sí. Gràcies, vicepresident. Breument per anunciar el nostre vot favorable a la iniciativa.

El vicepresident

Moltes gràcies. I ara seria el torn del grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, diputada Vega.

Laura Fernández Vega

Sí. Igualment, agrair que s'hagi presentat aquesta proposta i dir que hi votarem a favor.

El vicepresident

Doncs molt bé, anem bé. Finalment, en nom del partit que dona suport al Govern, del Partit Socialista i Units per Avançar, el president de la Comissió. Endavant, si us plau.

Guillem Mateo Sellas

Moltes gràcies, vicepresident. Comentar que en els fets expositius d'aquesta proposta de resolució no s'hi pot estar en desacord, no s'hi pot estar desacord. Ara bé, ens ve passant últimament amb diferents propostes que venen del Grup Parlamentari de Junts en què en l'exposició de motius hi estem completament d'acord, com comentava, però, que en les solucions aportades o en les propostes ja al detall, doncs hi ha un biaix entre el que s'exposa i la solució, a vegades, no del tot factible o, fins i tot, a vegades en algun punt no aplicable. En aquest sentit, nosaltres comentar que ens abstindrem en el punt 2, 3 i 4 i que el nostre vot en el punt 1, arran de l'acceptació de l'esmena del grup d'Esquerra Republicana, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Doncs moltes gràcies, president de la Comissió. Per tant, passem a la votació. Pel que entenc, podem fer dues votacions: el primer punt i després els altres tres punts, si ningú hi té cap inconvenient. Per tant, votem el primer punt.

Vots a favor?

Per unanimitat. I ara votem el bloc del punt 2, 3 i 4.

Vots a favor?

En aquest cas, el grup parlamentari de Junts, del PP, d'Esquerra Republicana, dels Comuns i de la CUP.

Vots en contra?

Perdó, i VOX.

Vots en contra?

I abstencions?

El partit Socialista Units per Avançar.

Doncs ja està. Passem al següent punt, president.

El president

Moltes gràcies, vicepresident.

Proposta de resolució sobre la inflació i la pujada de preus

250-00917/15

Procediríem, doncs, a la proposta de resolució sobre la inflació i la pujada de preus que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Per tant, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. podría resumir esta propuesta de resolución en que, desde que Pedro Sánchez es presidente del Gobierno, vivimos peor. Y es evidente. Pero vamos a matizarlo. Menos PIB por cápita desde que Pedro Sánchez está en el Gobierno. Los salarios están estancados. La situación de inflación está por las nubes. El coste de la vida, disparado. El coste de ir al trabajo, desorbitada, por no decir que no tenemos ni transporte público para poder asistir al trabajo. La energía más cara de la historia. No hay vivienda disponible. Alguno hablaba antes de levantar paredes, pero es que no han puesto ningún ladrillo. El precio del vehículo se ha cuadruplicado desde hace diez años.

Y, por tanto, ante eso, ¿cuál es la cuestión? Que la Generalitat de Cataluña y el Gobierno de España tiene récord de ingresos. Los impuestos por las nubes, mantienen y aumenta la inflación, por tanto, están recaudando como jamás se ha recaudado. Y esa recaudación va a coste ¿de quién? ¿Y de quiénes? De los catalanes, de los españoles que le pagan el sueldo, evidentemente, al señor Cid para que se compre su bicicleta.

Pues bien, ¿cómo se paga eso? (*Remor de veus.*) A través del IVA, a través del IRPF, a través del ITP y por eso...

El president

Diputats, diputades.

Javier Ramírez Gutiérrez

Y por eso lo que queremos es que la gente tenga acceso al transporte público, que tenga acceso a comprarse un vehículo, que tenga acceso a comprarse una vivienda, que pueda, en definitiva, vivir en paz y tranquilidad, no con esta extorsión fiscal socialista en que las personas cada vez vivimos peor y estamos muchísimo peor.

Por tanto, hoy nosotros presentamos una propuesta muy rigurosa, un paquete de medidas que aboga absolutamente todo, la mayor rebaja fiscal sin precedentes en Cataluña, un IRPF acorde a aquello que apelan algunos de la justicia social para que se pueda hacer un reparto equitativo de la riqueza –y mire a ver qué dice la señora Vega respecto a eso– para que puedan tener acceso a los catalanes a comprar una vivienda, no cada vez que tengan que comprarse un piso, el diez por ciento se lo cobra la Generalitat y que el IVA de esos productos necesarios que tenemos necesidad los catalanes puedan ser a un precio acorde.

Y ante ello algunos dirán: Bueno, pero es que esto compete al Gobierno de España o compete a las Cortes Generales. Por eso, en nuestra propuesta de resolución, tenemos medidas para combatir la Generalitat de Cataluña y para combatir el Gobierno de España. Por eso, espero y deseo que aquellos partidos que dicen defender Cataluña, que dicen hacer oposición al gobierno socialista, voten en consecuencia y que defiendan también estas medidas en el Congreso de Diputados.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el vicepresident d'aquesta comissió, l'il·lustre senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Miri, senyor Ramírez, en una cosa podem estar d'acord vostès i nosaltres i és que els impostos a Catalunya són molt alts, eh? De fet, són els més alts de l'Estat o dels més alts de l'Estat. I això ho veiem en els trams de l'IRPF, els trams autonòmics. Ho veiem en l'impost de successions. Ho veiem amb patrimoni, Ho veiem en què tenim més impostos cedits que ningú. Ho veiem ara, per exemple, amb la taxa turística que es multiplicarà per quatre. Per tant, no estem parlant d'un petit increment, sinó que multiplica per quatre. Per tant, en això sí que podem estar d'acord i, a més a més, que això afecta el poder adquisitiu de la gent. De fet, per això vam proposar un monogràfic, que es farà en el proper Ple, sobre l'ascensor social i el benestar de la gent. I bé, això ve perquè el tripartit des de fa anys no para d'incrementar la fiscalitat cada vegada que pot i cada cop va més, eh?

Ara, hi ha un tema que a mi m'agradaria comentar i amb un exemple, perquè jo no sé si han fet números els senyors del tripartit, que és el de la deflactació. Mirin, fa anys que no es deflacta. Nosaltres, almenys des que jo estic al Parlament fa quatre anys, parlem de que cal deflactar. Mirin, una renda alta i una renda baixa, eh? Una renda alta que en l'any 2018 guanya 60.000 euros bruts pagava 15.000 euros en IRPF. Ara, aquesta mateixa renda, només que hagi incrementat l'IPC, només l'IPC, cobraria 75.000 euros, que és un vint-i-tres per cent, que és el que ha pujat l'IPC, però ara pagaria 21.300 euros, és a dir, un trenta-set per cent més. O sigui, el sou li puja un vint-i-tres, però l'IRPF li puja un trenta-set per cent més. Per tant, hi ha una pèrdua de poder adquisitiu increïble.

Però anem a una renda baixa. Una renda que el 2018 fossin 14.500 euros, que desgraciadament hi ha molta gent amb aquests salaris, doncs ara hauria d'estar cobrant 18.000, un vint-i-tres per cent més, però amb IRPF ara està pagant un cinquanta-quatre per cent més. És a dir, el sou li puja un vint-i-tres per cent, però l'IRPF és un cinquanta-quatre per cent més alt. Aquesta és la progressivitat o el progressisme que vostès defensen des del tripartit? No deflactar les rendes i que un

salari baix pagui un cinquanta-quatre per cent més que fa set o vuit anys, quan realment el salari només l'hi ha pujat un vint-i-tres per cent? Per tant, escolti'm, només amb això hem de dir que ja n'hi ha prou i que no pot ser que continuïn pujant els impostos com els estan pujant.

Ara, vostès volen fer, senyor Ramírez, el miracle dels peixos i els pans. Perquè, és clar, tota la seva llista de vint-i-quatre o vint-i-tres mesures de reducció d'impostos, que catorze depenen de l'Estat –no sé allà on depèn de vostès si també ho proposen– ens ha de dir d'on sortiran aquests diners. Perquè clar, si abaixem els impostos, que a nosaltres ja ens sembla bé abaixar alguns impostos, ara tot el que vostè representa no parla de xifres. No sé, no soc capaç de calcular-ho, eh?

I el senyor Cid sempre diu: O una cosa o l'altra, o baixar impostos o perd serveis. No. A Catalunya hi ha una solució per abaixar impostos i no perdre serveis, que és recuperar el dèficit fiscal, perquè quan tu pagues 30.000 milions d'euros més del que reps sí que pots abaixar impostos i sí que pots millorar els serveis. Això és amb un concert econòmic. Per tant, vostès estan enganyant a la gent dient-li que amb 4.700 milions d'euros, tot anirà molt bé, quan no podrem solucionar els problemes de la gent i no podrem baixar els impostos a la gent, no podrem deflactar a les rendes baixes, que és el que ara vostès no fan.

Per tant, escolti'm, no els votarem a favor, com molt bé sap, però en el fons, en el fons, hem d'abaixar impostos ja i hem d'aconseguir el millor finançament per poder abaixar impostos a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat, l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, el diputat de Vox aquí combina populisme i extrema dreta i nacionalisme espanyol, és a dir, que tot al mateix pot. És cert que fa una exposició de motius en la qual es podria deduir de manera molt sintètica que aquella sensació de que el món va pitjor. I esta diagnosi, els partits populistes, VOX, Aliança Catalana,

la van derivant mil vegades i li treuen suc. I este exercici de detecció evident dels problemes i de la desesperança que molts conciutadans compartixen, fa que segurament gent ben intencionada empatitza amb tot el que diu VOX i Aliança Catalana.

Però solucions no en posen cap. Diagnostiquen, però no proposen solucions. Bé, si em miro la moció, vint-i-tres punts, vint-i-tres punts que els podríem reduir en abaixar impostos. Quan analitzes en detall és baixada d'impostos als més rics, als que més tenen. Baixada d'impostos a les rendes altes. Parla de PIB, però no parla de productivitat. Jo, de fet –i acabo– no he vist mai ni al grup parlamentari de VOX ni al Grup Parlamentari d'Aliança Catalana votar en contra dels poderosos. Votar en contra de les grans corporacions. Només s'atreixen amb la gent més vulnerable. I segueixen amb el seu mantra de baixar impostos, baixar despeses supèrflues. Hauríem... És un aspecte subjectiu, que seria despesa supèrflua. Segurament seria el que vostès anomenen «xiringuitos» que ideològicament no combreguen amb els seus objectius.

Per tant, al final, jo crec que pertanyem a una comunitat en la qual hem arribat a grans acords i estem d'acord en proveir d'una sèrie de serveis públics que donen cobertura a tothom, tingui les condicions que tingui socioeconòmiques, i que això ho hem d'anar pagant entre tothom i qui més té, lògicament, més hi ha de contribuir. I, al final, les seues propostes torpedeixen en el centre de gravetat d'este sistema en el qual jo crec

Fitxer 18CEF12

que dona confort a la majoria de l'arc parlamentari d'este país.

I acabo. Van posant aquí: «Garantizar que ningún español...», i segurament lo seu concepte d'espanyol i el nostre també diferiria de manera important. Al final, hem de garantir que qualsevol persona que visca a la nostra comunitat no patisca en cap dels sentits.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Bé, doncs aquesta proposta per part de VOX és que és pràcticament igual a la que ja ens van presentar en el passat Ple –bé, em refereixo al darrer..., o mitjans de desembre–, i la proposta, realment, doncs és pràcticament igual. Però, en qualsevol cas, doncs ja saben, no?, que des del Partit Popular compartim la preocupació que cada vegada doncs més famílies no arribin a final de mes perquè amb les nòmines no cobreixen les despeses bàsiques. I, davant aquesta realitat, és inacceptable doncs que les llars, i sobretot les més vulnerables, hagin fet un gran esforç per adaptar-se a la inflació, a la gran inflació d'aquests darrers anys, i que no hagi estat compartit aquest esforç per part de l'Administració, que, contràriament, doncs aprofita per recaptar més i redueix, al final, la capacitat econòmica real de les famílies.

És ben sabut que el Partit Popular defensa rebaixes en l'IRPF per a les famílies, però ho fa amb propostes raonables que, de fet, ja hem presentat, doncs com revisar el mínim familiar, rebaixar el tipus impositiu en els trams de renda baixa i mitjana, doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual, doblar la deducció per naixement o adopció d'un fill o filla o per acolliment i aplicar doncs deducció per adquisició de material i menjador escolar dels fills. Però, en definitiva, per no repetir el debat que ja vam tenir en el seu moment en el Ple del Parlament, resumidament, doncs que compartim amb la proposta de VOX la necessitat d'establir rebaixes selectives, i especialment en els dos grans impostos que venen recollits en la proposta –l'IRPF i l'IVA–, però no compartim una reforma radical, generalitzada, com ens ho proposa VOX, perquè creiem sincerament que faria trontollar els serveis públics bàsics. És a dir, pensem que la solució a l'asfíxia fiscal del Govern doncs no pot basar-se tampoc en el populisme fiscal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Comuns. Té la paraula l'il·lustre senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Sembla que Espanya la destruïran Perro Sánchez i la meva bicicleta, no? És a dir... *(Rialles.)* Però, més enllà dels acudits, jo diria que..., sincerament, crec que les seves intervencions voregen els monòlegs d'humor. L'hi diré perquè al final sembla..., tinc la sensació que vostè treballa gratis, o sigui, ve al Parlament aquí a treballar gratis, perquè sempre critica els altres diputats, és a dir... Jo em pensava que tots cobràvem el mateix –potser no. Jo tinc entès que potser vostès cobren una mica més. Ho dic perquè tenen en aquest cas un president de grup parlamentari que passava la perruqueria i en aquest cas fins i tot les despeses de l'AMPA a costa en aquest cas del Parlament de Catalunya. En tot cas, bé, ens ho hauran d'aclarir, perquè potser és a vostès que els hi sembla que cobrem massa poc, quan jo crec que tenim un salari que, evidentment, està molt per sobre de la mitjana dels ciutadans i ciutadanes –també el seu, que a vegades se n'oblida. Tampoc potser no en tenen prou, perquè, com l'hi recordaven abans, es queda la pasta, per exemple, en aquest cas de les ajudes a la dana, que se la van repartir entre les seves joventuts.

Però, en tot cas, miri, els seus monòlegs d'humor sobre el cost de la vida és que no passen la prova del cotó. La setmana passada –la setmana passada, perquè..., no?, és a dir, aquesta..., al Parlament de Catalunya votem coses– nosaltres vam presentar una proposta de moció que defensava apujar el salari mínim a 1.221 euros i que, a més a més, no tributessin IRPF. Saben qui va votar en contra? Van votar en contra VOX, el Partit Popular i Junts. Per tant, quan vostès en aquest cas parlen d'apujar els salaris o que cal millorar el cost de la vida..., és a dir, cada vegada que hi ha hagut a aquest país una proposta per apujar el salari mínim per part, en aquest cas, del Ministeri de Treball i la presidenta Yolanda Díaz –que sí, que és del meu partit– vostès s'hi han oposat, perquè sempre sempre sempre han defensat els interessos de la patronal. Per cert, els hi vull recordar: és a dir, els beneficis empresarials han pujat més del doble que els salaris, i això no té res a veure amb la política fiscal; té a veure amb la redistribució de la riquesa.

I, senyor Canadell, és que tenim dos models de país diferents: vostès volen ser l'Andorra del sud. Perquè la política en aquest cas impositiva té dos objectius: evidentment, finançar en aquest cas els serveis públics, però també la redistribució de la riquesa. I, miri, els liberals de veritat, no vostès, és a dir, sempre sempre han defensat l'impost de successions. I sap per què? Perquè l'impost de successions el que fa és redistribuir la riquesa i garantir la igualtat d'oportunitats. Perquè, a més a més, fins i tot en països tan diferents, és a dir, grans fortunes han defensat que l'impost de successions és fonamental. Perquè quan, bàsicament, en aquest cas la riquesa es basa en les herències, el que fa és que llasta en aquest cas la iniciativa i en aquest cas l'emprenedoria d'un país. I en el món, avui, la majoria dels milionaris, també a l'Estat espanyol, ho són per herència –per herència. Llavors, a vostès ja els hi he explicat cinquanta mil vegades –els hi he explicat cinquanta mil vegades–: el setanta-quatre per cent de les persones que hereten paguen menys d'un euro –menys d'un euro.

El president

Hauria d'acabar, senyor Cid.

David Cid Colomer

Llavors, vull dir, no ho sé. Jo, no sé... Si vostès volen defensar en aquest cas doncs, no ho sé, que quan en aquest cas les grans herències d'aquest país..., doncs no paguin cap impost, doncs és el seu model, no és el nostre. Nosaltres no volem ser –ja l'hi hem dit cinquanta mil vegades– l'Andorra del sud o l'Andorra *de la meseta*, que és lo que ha convertit en aquest cas la senyora Ayuso la comunitat autònoma de Madrid.

El president

Gràcies, diputat. I ara és el torn de la diputada del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la il·lustre senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Home, diputat de VOX, m'encanta que em preguntis què penso. Jo penso que estaria bé que es llegís algun informe dels que parlen d'on prové la inflació. Llavors, a partir d'aquí, podríem començar a discutir. De veritat, perquè jo no sé quantes vegades...

O sigui, jo amb Comissions Obreres no hi tinc res a veure, però començo a estar esgotada de citar el que crec que és el millor informe que hi ha hagut de l'anàlisi de la inflació en els períodes inflacionaris més alts, que és el seu, del seu gabinet econòmic i jurídic. L'hi explico a poc a poc, eh?

Jo estic en contra, per exemple, també, de com és l'aplicació de l'IVA, perquè crec que no és just com a tribut, per exemple. El que passa és que si totes les seves propostes tenen a veure amb abaixar determinats impostos i mai amb tenir en compte que els impostos són un percentatge respecte d'un preu, i que si aquest preu és molt alt i que pot créixer il·limitadament, especialment en aquells serveis que són de caràcter essencial, vostè està fent una cosa que és una mica la versió *trucha* de l'obrerisme, perquè ara ha vingut el seu nou jefe, Carlos Quero, i els hi ha dit: «No, ens hem de guanyar els barris, i les coses estan molt cares.» Però segueixen fent les mateixes propostes ara amb una altra pàtina. Llavors, a alguna altra gent suposo que l'hi cola. A mi em cola *reguleras*, perquè el problema aquí que tenim és de concentració de la riquesa: 33.000 mil·lionaris tan rics com el quaranta per cent de la població. Això es soluciona abaixant els impostos? No. Per què? Perquè precisament els sistemes de benestar serveixen perquè, independentment d'en quina família neixes, independentment de si heretes o no, independentment de si tens segons quins cognoms o no, etcètera, puguis tenir el mínim. I és cert que no són suficients, però la seva proposta és just la contrària.

Hem de pensar que, a més, a l'Estat espanyol –no sé si ho té molt controlat– el marge de benefici empresarial per unitat produïda és molt més alt que a la resta de les zones europees, per molts factors. Un d'ells és la desigualtat i el desequilibri entre el poder del treballador i el de l'empresari. Gràcies, per tant, per les reformes laborals, per cert, perquè pugen que dona *gusto* les gràfiques. D'altra banda, si es mira algun informe, també, internacional d'anàlisi de redistribució –jo l'últim que he mirat és 1980-2025–, el que veiem és que, evidentment, la desigualtat es combat amb impostos progressius i transferències socials, que no és per lo que vostès advoquen, però que sí que tenim una cosa que és un problema, que és que les rendes més altes –les altíssimes– tenen proporcionalment molts menys impostos que les rendes mitjanes.

Llavors, si volguéssim tenir un debat real sobre impostos i tributs, parlem-ne. I jo crec que sí que és una cosa que hauria de fer tothom que estigui preocupat per l'ascens de l'extrema dreta, perquè creixen basant-se en una cosa que és certa i canviant-la per una cosa que és falsa. Tenim un problema de que hi hagi molts treballadors que hagin de pagar uns impostos que són excessius respecte del que cobren i com està el cost de la vida mentre mil·lionaris poden no pagar-los, per *dumping* fiscal i per mal disseny dels tributs. Llavors, més enllà de que ens puguem riure de l'agenda 2030, que ara paga les bicicletes als diputats o... No ho sé, a mi no m'ha arribat, la veritat. Una mica trista per això. Després li reclamaré a Pedro Sánchez. Però, fora d'això, seria important que sí que poguéssim tenir un debat real sobre aquests tributs, perquè, si no, aquest és el discurs que segueix avançant. Però, bé, nosaltres, evidentment, seguirem votant en contra de tot això, perquè creiem que és important que hi hagi sanitat, educació i altres serveis públics que ens falten.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Fem constància altre cop de que no hi ha cap representant del Grup Mixt. I, per tant, passem la paraula a la diputada del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, la il·lustre senyora Susana Martínez.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. La PR que ens presenta avui VOX, com ja ens tenen acostumats, queda desmentida realment pel que fan. I, mirin, fer política requereix tres coses fonamentals: rigor, dades contrastades i coherència política. I aquesta proposta, senzillament, no compleix cap dels tres requisits. Primer, no compleix el requisit de rigor, perquè la inflació és un fenomen econòmic complex, amb causes globals, però aquesta proposta redueix tot això a un relat simplista de ruïna i no fa cap anàlisi seriosa de les causes. Tot es barreja per construir un relat apocalíptic que no serveix per fer política ni per protegir els que tenen més dificultats per arribar a final de mes. El rigor exigeix entendre els problemes abans de proclamar culpables, i aquí el rigor brilla per la seva absència.

Segon, no compleix el requisit de dades contrastades, perquè utilitza dades parcials, descontextualitzades o esbiaixades. S'omet deliberadament qualsevol dada que

contradigui el relat. No es diu, per exemple, que el PIB de Catalunya creix per sobre de la mitjana de la Unió Europea: no parlen de que el Govern de Pedro Sánchez ha augmentat un seixanta-u per cent el salari mínim interprofessional, etcètera, etcètera, etcètera. Nosaltres no neguem la realitat. Tenim reptes importants, com l'estancament del PIB *per capita*, la pobresa infantil o l'impacte del cost de vida, però vostès, en canvi, només seleccionen les dades que els convenen i silencien la resta, i això altera la lectura de la realitat. I quan es fa política econòmica sense honestedat, el resultat sempre és una mala política pública i, per tant, les decisions que se'n deriven difícilment poden ser adequades per protegir la ciutadania.

I tercer i últim, no compleix el requisit de coherència política, i aquest és probablement el punt més greu. Avui parlem de pobresa i d'inflació, però quan s'han plantejat mesures concretes per alleugerir el cost de la vida voten sistemàticament en contra: en contra de la revalorització de les pensions, d'apujar el salari mínim interprofessional, de reduir la jornada laboral, del bo social elèctric i de prohibir els talls de llum, aigua i gas a les famílies en situació de vulnerabilitat; en contra del Decret 5/2025, que rebaixa l'IRPF a les rendes menors de 33.000 euros; en contra de les mesures en matèria d'habitatge per acabar amb l'especulació, etcètera, etcètera, etcètera. Per tant, no es pot dir una cosa als discursos i votar la contrària a les institucions. Això, diputat de VOX no és coherència; és utilitzar la pobresa com una eina de confrontació política i no com un problema a resoldre.

En conclusió, hi votarem en contra, perquè sense rigor les propostes són un relat interessat, perquè sense dades contrastades són manipulació i perquè sense coherència política perden vostès tota la credibilitat si encara els en queda alguna.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Al no haver-hi presentat cap grup esmenes, passàrem ja directament a la votació. I, si no hi ha cap inconvenient, votàrem en bloc els vint-i-tres punts. No? (*Míriam Casanova Domènech demana per parlar.*) Partit Popular?

Míriam Casanova Domènech

President, jo demanaria tres blocs, eh?, d'acord? És a dir, el punt 1...

El president

A la seva disposició està aquesta Mesa, diputada. *(Rialles.)*

Míriam Casanova Domènech

El punt 1, el 5, el 6, el 9, el 15, el 16, aquests per una banda. Després, el punt 10 i el punt 20. I com a tercer bloc la resta.

El president

D'acord. Molt bé. Si els grups n'han pres nota, procediríem a votar primerament el bloc que inclou els punts 1, 5, 6, 9, 15 i 16. Molt bé.

Doncs vots a favor d'aquest primer bloc?

VOX.

Vots en contra d'aquest primer bloc?

Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana, la CUP i Junts per Catalunya.

Abstencions?

El Partit Popular.

Molt bé. Doncs procedim a votar el segon bloc, que tan sols inclou els punts 10 i 20.

Vots a favor?

VOX.

Vots en contra?

Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana, la CUP, Junts per Catalunya i Partit Popular.

I, per tant, no hi ha cap abstenció.

I procediríem a votar l'últim bloc, que és el que inclou els punts..., la resta. Perfecte.

Ho deixem així, doncs, la resta.

Vots a favor?

Partit Popular i VOX.

Vots en contra?

Socialistes i Units per Avançar, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i la CUP. I, per tant, no hi ha cap abstenció.

Denotar que en aquestes votacions el diputat dels Comuns ha hagut de marxar i, per tant, les votacions no les ha tingut en compte. Per si algú ho havia notat, doncs que en quedi constància. Molt bé.

Proposta de resolució sobre el repartiment del fons de l'herència intestada dels germans Joan i Francesc Anlló

250-00841/1

I ara ja passaríem a l'últim punt de l'ordre del dia, que és el punt número 7, referent a la proposta de resolució

Fitxer 18CEF13

sobre el repartiment del fons de l'herència intestada dels germans Joan i Francesc Anlló, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. L'exposició són cinc minuts i les rèpliques seran tres, sí. Té la paraula, pot procedir.

Gràcies.

M. Àngels Planas i Crous

Bé. Moltes gràcies, president. Vull començar saludant els regidors i companys de Sant Feliu de Guíxols que ens acompanyen avui aquí. Portem aquesta proposta de resolució a petició seva.

I vull intervenir per defensar una proposta de resolució que no només parla de números, sinó que també de procediments administratius, sinó que també parla de justícia, de coherència institucional i també, sobretot, de respecte als municipis del nostre país.

Parlem del destí d'uns recursos que són provinents d'una herència intestada que es va generar a Sant Feliu de Guíxols i de la necessitat que aquests recursos reverteixin realment en el municipi que n'és l'origen. Els fets són molt clars, l'any 2000 moren

sense descendència ni tampoc testament dos germans, en Joan i en Francesc Anlló, industrials hotelers de Sant Feliu de Guíxols.

La Generalitat de Catalunya es declara hereva intestada del seu patrimoni. I aquest patrimoni, un cop liquidat, que genera 3 milions d'euros segons la legislació vigent, han de tenir una finalitat que és la social i també d'interès públic, especialment vinculada al territori d'on prové l'herència. I aquí és on apareix el problema. Malgrat aquest principi, una part molt rellevant d'aquests recursos no ha tornat de manera efectiva a Sant Feliu de Guíxols.

A més a més, cal assenyalar que la Generalitat ha tardat aproximadament vint anys a impulsar aquesta última subhasta de béns. Un retard que és injustificat i que ha tingut conseqüències greus. Durant tot aquest temps, aquests immobles han patit deteriorament, abandonament i ha afectat, evidentment, negativament la imatge del municipi, debilitant també el seu teixit econòmic i social.

Aquest fet ha comportat també altres impactes, una reducció en l'oferta hotelera i també en l'activitat vinculada al turisme, que sabeu que és un sector clau per a Sant Feliu de Guíxols. I, per tant, més enllà del compliment estricte de la legalitat perquè l'herència reverteixi al municipi, aquesta reversió entenem que també ha de servir per compensar aquest perjudici causat durant anys per aquesta inacció administrativa que ha tingut un impacte sobre Sant Feliu de Guíxols, sobre la ciutat.

S'han produït distribucions parcials, convocatòries genèriques, destinacions allunyades del municipi d'origen sense que hi hagi una traçabilitat clara ni tampoc una rendició de comptes transparents. I encara avui, per tant, resten per distribuir 2 milions d'euros que són provinents d'aquesta herència.

I nosaltres entenem que això no és una qüestió menor, perquè mentre aquests recursos no arriben, Sant Feliu de Guíxols també té les seves necessitats com qualsevol altre municipi, té necessitats socials, culturals, projectes de cohesió social, dinamitzar la ciutat o també que retorni el patrimoni a Sant Feliu de Guíxols.

Per tant, la no reversió efectiva d'aquests fons ha tingut conseqüències reals sobre el teixit social i també sobre el teixit econòmic del municipi. I això no respon ni a l'esperit de llei ni tampoc al principi d'interès públic, que ja hem dit que hauria de

guiar l'actuació d'aquesta Administració i hauria de bolcar a Sant Feliu de Guíxols aquests imports.

Jo sí que vull deixar clar que Sant Feliu de Guíxols no reclama cap privilegi, reclama allò que és just, reclama que els recursos generats en el municipi beneficien la seva ciutadania, els ciutadans que viuen en el municipi. I, per tant, aquesta proposta no qüestiona el marc legal de l'herència intestada, al contrari, jo crec que la reforça, i el que sí que reivindica és que s'apliqui amb coherència i transparència i també respecte al territori.

Per això, nosaltres demanem, primer, que es garanteixi que Sant Feliu de Guíxols rebi tota la totalitat dels recursos pendents derivats d'aquesta herència, prioritzar aquests fons que es destinin a projectes socials, culturals i d'habitatge. I també informar de manera detallada a l'Ajuntament en el Parlament sobre els imports liquidats, les quanties que ja s'han distribuït i on han anat destinades i els fons encara pendents que queden, la quantitat exacta.

També proposem establir un espai de seguiment institucional que ens permeti garantir l'execució correcta i que vagi alineada amb la finalitat que hem dit, que és la finalitat social que marca la normativa.

S'ha presentat una esmena per part del Grup Socialista, no l'hem admesa perquè entenem que si incorporàvem aquesta esmena, volia dir el mateix que nosaltres ja dèiem en el punt 2 i en el punt 3. Li ha dit al diputat, és que estarem dient en tres punts la mateixa cosa. Per tant, no té cap sentit i seria, per tant, repetitiva.

Nosaltres, l'objectiu més clar que té aquesta proposta de resolució és que l'herència es quedi a Sant Feliu de Guíxols, que és el que haguessin volgut aquestes persones. I, per tant, aquesta proposta va més enllà d'aquesta responsabilitat institucional. El que volem és, sobretot, fer el que toca i que es quedin en el municipi aquests diners.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada Planas. Ara és el torn, per un temps de tres minuts, del diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicà de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies.

El president

Perdó, hi ha una esmena, disculpeu. Doncs, en aquest cas, té la paraula el diputat Francesc Jesús Becerra del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Perfecte. Gràcies, president. L'herència dels germans Anlló és una herència que porta més de vint-i-cinc anys, pràcticament vint-i-cinc anys en tramitació. Aquesta proposta presentada per Junts entenem que arriba tard, arriba fora de lloc, perquè és coneguda la comunicació amb l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. En aquests darrers mesos, dotze o catorze mesos del nou Govern del Partit Socialista de Catalunya i Units per Avançar ha accelerat molt tota la subhasta, tota la liquidació.

De fet, la comunicació és constant tant amb l'alcalde com amb molts regidors de Sant Feliu, en el sentit fins i tot, inclús, que l'Ajuntament de Sant Feliu ja té preparats els dos projectes. Té un projecte preparat en l'àmbit cultural, un projecte preparat en l'àmbit social i simplement està a l'espera pràcticament de la reunió propera que hi haurà de la Junta d'Herències, en què, un cop es faci aquesta Junta d'Herències, podrà dur a terme les convocatòries.

Poden parlar amb el delegat d'Economia de la província de Girona, perquè l'alcalde ho ha fet, poden parlar amb el mateix alcalde, poden parlar també amb el delegat també de Patrimoni. I, en aquest sentit, bé, és una proposta que arriba tard. Arriba tard i es planteja el per què en èpoques anteriors per què no es va poder des de Junts per Catalunya accelerar aquesta herència quan estava en el Govern de la Generalitat, tal com va fer, per exemple, en aquest últim mandat Esquerra Republicana i, continuant amb la feina, el PSC sí que han accelerat en aquests dos últims mandats la feina per liquidar aquestes herències. I la pregunta seria aquesta, no?

Però, en tot cas, en el sentit com estem en la mateixa línia de prioritzar que els recursos liquidats vagin, precisament, prioritàriament, tal com diu la normativa... Per

cert, un decret del 2017, no una proposta o un decret d'ara. El repartiment està definit en un decret 145/2017 del 2017. Sabem qui va ser al Govern en aquella època.

Ho dic pel sentit que clarament el Partit Socialista i Units per Avançar i el Govern de la Generalitat té la voluntat de prioritzar la liquidació a favor de Sant Feliu de Guíxols, està amb aquesta feina i mai en tants pocs mesos s'havia fet tanta feina amb aquesta liquidació de l'herència.

Per tant, nosaltres en dos o tres punts que entenem fora de lloc votarem abstenció, però en el conjunt hi votarem a favor.

El president

Ara sí, és el torn del diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies. I per anunciar el vot favorable a una iniciativa que ens sembla que és positiva, perquè més enllà de conjuntures, és evident que una reflexió a tomb del que ha passat l'hem de fer, i és com carai de lents som l'Administració en termes generals. És a dir, tant de temps perquè això es liquidi segur que respon a ineficiències acumulades de moltes èpoques diferents.

Al final, el que ha passat és que unes persones que havien generat riquesa, que havien generat riquesa al seu poble, a la ciutat, doncs, la ciutat vol, el poble vol que retorni, no? Jo he tingut l'oportunitat de parlar amb els regidors del meu grup en relació amb aquesta qüestió, i el que es vol és això, que retorni aquest esforç, aquesta creació de riquesa que es va fer, que van generar aquests dos germans al conjunt dels veïns, no?

I en aquest sentit, em sembla que és una bona iniciativa. Hi ha hagut al llarg d'aquest temps, es veu, algunes convocatòries que, degut també a la tramitació administrativa, ha provocat que majoritàriament els recursos no s'hagin quedat a Sant Feliu de Guíxols, sinó que hagin anat a altres projectes, segur que molt interessants, però que aquest esperit que hi havia de tot el consistori de preservar aquest llegat al servei del comú, doncs, es pugui garantir.

I em sembla que és bo que tots ens hi posem de cara perquè això sigui possible amb projectes fonamentalment culturals, perquè aquesta era la vocació, també socials, perquè aquesta també era la vocació, i també d'habitatge, d'habitatge social, que a sobre ara és una situació molt... en fi, que està patint el país i els seus ciutadans, els nostres veïns i veïnes d'una forma molt intensa i segur que també a Sant Feliu, doncs, poden ser una oportunitat per generar un retorn d'aquella riquesa, d'aquell esforç, d'aquell saber fer, diguem-ne, d'aquestes persones que retorni al conjunt de veïns i veïnes.

Són qüestions molt sensibles, aquestes, que generen molt d'afecte, diguem-ne, col·lectiu, no? I en aquest sentit, és bo que si entre tots som capaços que es retorni al comú allò que aquestes persones van generar i que segur que era la seva voluntat i l'esperit que hi havia darrere, segur que tots ens en podrem sentir molt satisfets.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn de la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Doncs bé, tenim entès, no?, que ja la normativa vigent ja preveu que els imports obtinguts de la venda dels béns dels germans Anlló, doncs, es puguin ja destinar a finalitats habitacionals i també a qüestions d'assistència social o també a institucions culturals i preferentment en el municipi de Sant Feliu de Guíxols o en la comarca.

Per tant, nosaltres veiem bé fer aquest pas endavant amb la proposta que avui ens planteja Junts. És anar una miqueta més enllà, no?, i és garantir que, al final, totes aquestes finalitats de caràcter social, habitacional i cultural siguin total i directament en el municipi de Sant Feliu de Guíxols.

I també afegiria, tal com deia el diputat Ignasi Elena, que és un tema que té molt d'arrelament i molta sensibilitat en el territori i, per tant, no és acceptable que l'Administració hagi trigat més de vint anys realment per avançar i pràcticament ja

finalitzar la liquidació de l'herència intestada dels germans Anlló. I, per tant, també demanaríem la màxima celeritat en tot el que encara queda pendent.

I després que es traslladi l'acord, en principi previsible que s'assolirà avui a la Comissió, cap a la Junta d'Herències, l'òrgan que està format, no?, pels representants tant de la Generalitat com de les corporacions locals, perquè al final és l'òrgan que estableix els criteris de com s'ha de distribuir, en definitiva, aquest import ingressat, que està pendent, de la liquidació de l'herència mitjançant les corresponents convocatòries públiques a les entitats interessades que hi puguin participar com a beneficiàries.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Miri, des de l'any 2015 fins al 22, l'Estat espanyol va absorbir 414 herències de persones que no tenien persona a qui heretar o persona jurídica o física a qui volia heretar. I això és una cosa que ens ha de fer rumiar i fer una reflexió, no?, com és que hi ha persones que es veuen en aquesta situació, no? I això ho dic perquè, a vegades, a mi és que em resulta una mica molesta

Fitxer 18CEF14

aquesta situació. Està en una comissió debatent, o debaten, el fet de que una herència de dos germans de fa més de vint anys de què fem amb els seus diners, doncs, amb tot el respecte del món, és que l'Administració, a vegades, alguns polítics semblen voltors. Que estiguin intentant repartir-se els diners d'unes persones que ja no hi són.

Per tant, escolti'm, una cosa. No es posi nerviosa. Escolti'm una cosa. Hi ha una llei que a mi em pot agradar més o menys que hi ha un procés. Hi ha un procés,

d'acord?, i dins d'aquell procés s'ha de vetllar per l'interès general. Clar, donar per fet que la gestió d'aquests diners la farà en el fet d'interès general per part de la Generalitat, que la Generalitat de Catalunya cercarà aquest interès general, doncs, és... En fi, deixem-ho aquí, no?

Per tant, nosaltres ho tenim molt clar. Respectem, efectivament, el desig d'aquelles persones també a no deixar herència, i, per tant, crec que no és una qüestió política, que això no s'hauria de debatre en aquesta comissió.

Per tant, nosaltres optarem per l'abstenció. Entenc algun posicionament d'algun regidor o algun alcalde, o inclús algun diputat de dir: «Escolti, miri, és que són dos empresaris de la zona, que això pugui revertir a la zona, i, per tant, hi hagi més recursos per poder millorar, doncs, l'accessibilitat a l'habitatge o el que sigui a aquella zona i tal.»

A mi em sembla fantàstic, però hem de reflexionar. Vint-i-cinc anys després, intentant repartir-nos els diners d'uns senyors, home, és molt dur, eh?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Al no haver cap representant del Grup Parlamentari Comuns, passem el torn de paraula a la diputada del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Nosaltres votarem a favor de la resolució, o sigui, de la proposta. Creiem que s'ha plantejat en bons termes. Hem de dir que, quan havíem llegit que anava d'herències, patíem perquè fos enèsima vegada que es proposava en aquests plenaris que s'eliminés aquest impost, però la veritat és que creiem que té tot el sentit del món el que estem plantejant en aquest cas, i que, per tant, aquí.

El president

Moltes gràcies, diputada. En principi s'ha posicionat ja sobre l'esmena a la seva intervenció. No... Li donem, doncs, en aquest cas, un minut, però li fem constar a la diputada Planas que és per posicionar-se sobre les esmenes, i vostè ja ho ha fet en

la seva intervenció. Per tant, la Mesa li és flexible i dona el torn de paraula, però sàpiga vostè que no té sentit.

Laura Fernández Vega

President, està sent molt flexible avui trobo.

El president

Entengui que no té sentit la seva petició. Endavant.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, si ho sé, no em posiciono abans sobre l'esmena. En tot cas, ja hem dit, doncs, que no li acceptava, i simplement dir, doncs, que, bé, celebrem que des que nosaltres hem registrat aquesta proposta de resolució s'hagin accelerat els tràmits.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies diputada. Doncs procediríem a la votació dels punts de la proposta de resolució. Pel que ens han fet arribar, és difícil poder-los agrupar entre si, i, per tant, procediríem, per fer-ho més àgil, de votar un a un.

Per tant, comencem pel punt número 1.

Vots a favor, Junts per Catalunya, Partit Popular, Esquerra Republicana, CUP. Vots en contra, cap. Abstencions, Socialistes i Units per Avançar.

Votació del punt 2.

Vots a favor... I VOX.

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpi, senyor president. Jo, el punt 1 del..., votarem a favor. Gràcies.

El president

D'acord, doncs, prenem nota que de la votació del punt 1, VOX en Catalunya ha votat a favor finalment. Molt bé, doncs, procedirem als vots del punt 2.

Vots a favor del punt 2.

Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana, la CUP, Junts per Catalunya i Partit Popular. Abstencions, VOX.

Per tant, no hi ha cap vot en contra.

Procedim al punt número 3.

Vots a favor, Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana, CUP, Junts, Partit Popular. Abstencions, VOX. I, per tant, no hi ha cap vot en contra.

Votació del punt número 4.

Vots a favor, Esquerra Republicana, Comuns, Junts per Catalunya, Partit Popular. Abstencions, VOX i Socialistes i Units per Avançar. Per tant, no hi ha cap vot en contra.

I, finalment, votem el punt número 5.

Vots a favor, Esquerra Republicana, la CUP, Junts per Catalunya, Partit Popular. Vots en contra, cap. Abstencions, Socialistes i Units per Avançar i el partit de VOX en Cataluña.

Doncs finalitzant així la votació de l'últim punt que quedava en l'ordre del dia, aixequem la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...